

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на частие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ,

СКЪПИ ПРИЯТЕЛИ!

Любов и благодарност чувстват хората през светия Великден към по-големия свой брат, човека и великия Учител Исус Христос, указал им чрез личния си пример, запластен със страдание, посоката, в която да вървят, за да постигнат **ЩАСТИЕТО**.

Защото Истината е, че децата на Бога са създадени съвършени и добри, равни на своя Баща, нямат първороден грях и заслужават да живеят в **РАДОСТ**.

„Господ Исус Христос показва пътя“,
худ. Роза Моисовска, Македония

ВЕЛИКДЕН

1. Прииждат звездите, надиплили фусты и мракът съгъства бои, светлик се процежда в пътеките пуссти, възкръснал копнеж се таи

в сърдечно притегляне, само за двама, във вино - Исусова кръв, и в черната сянка на птицата ядна, на времето в пъпната връв.

Пак празнична притча задълго ще крие на будния делник съня. Великденско вино душите ще пият, макар че е труден денят.

2. Христос възкръсна дни подир мига, душите ни когато вяра пиха. И кръстът се превърна във гъга, мечтите ни под нея се извиха.

В безмълвното ни вричане открих на времето короната избрана и още сме на тридесет и три, на колкото е всъщност обичта ни.

Григор КОНСТАНТИНОВ

Людмила Живкова - философ, мислител и деятел на Новата епоха

Константин ЗЛАТЕВ

Доклад, изнесен на конференцията на тема "Людмила Живкова - фар на световната култура"

В човешката история има спорни и безспорни личности. И едните, и другите по свой начин са оставили диря в човешкото битие, внесли са някаква промяна в нашия живот. За тях се говори и приживе, и след смъртта им. Людмила Живкова без съмнение принадлежи към първата група - на спорните...

Тя остана неразбрана, докато беше сред нас. По-точно - малцина се опитаха да я разберат. А само най-близките ѝ, сродените духом с нея наистина я разбраха. Ала не успяха да ѝ помогнат да избегне съдбата, която я сполетя. Не бяха в състояние да удължат полета на ранената до смърт птица.

Тя дойде между нас в семейство, на чиято глава (Тодор Живков) бе отредено да властва над България в продължение на 33 години, в период от време, наречен комунистически тоталитаризъм. Само този факт бе достатъчен да ѝ спечели омразата на мнозина. И да поддържа унищожителния ѝ огън, даже и след кончината на тази толкова крехка телом и толкова силна и целеустремена духом жена. Обичта и взаимността, отдадени ѝ от малкото на брой истински

приятели (а не угодниците и блюдолизците, с които са заобиколени всички хора на върха през всички времена), едва ли можеха да компенсират завистта и отрицанието на мнозинството, които не я познаваха.

На стр. 12-13

Регионална среща в гр. Пловдив

На 4 април (сряда) 2007 г. в гр. Пловдив, в сградата на Ректората на ПУ "Паисий Хилендарски", в аудитория № 6 на първия етаж, от 18.00 часа ще се проведе среща-разговор с читателите на в-к "Родово имение" и Издателска къща "Новата цивилизация". На срещата ще бъдат представени книгите на поета и писателя от Родопна планина и изследователя на Орфей Никола Гигов "Космос от мъка и песен" и "Орфей и цветята", както книгите на специалния гост от Русия Ефим Кушнер, автор на "Безкръвната революция" и "Връщане в рая". Известните поети и писатели ще бъдат представени от професор Огнян Сапарев и от главния редактор на в-к "Родово имение" Атанас Панчев. На творческата среща ще присъства и изследователят на живота на народния лечител Петър Димков Николай Кафтанджиев.

Вход свободен

СРОДЯВА ГИ ДУХОВНОСТТА И РОДОЛЮБИЕТО ИМ

(Петър Димков и Никола Гигов)

Доц. г-р Христо КАРАГЪЗОВ - председател на Националния граждански инициативен комитет "Петър Димков"

Пътуваме за Смолян. Хубав, слънчев мартенски ден. От прозореца на колата гледките са очарователни - Родопа ни предлага цяла поредица от неповторими картини, които всеки миг променят настроението и колорита си. Истински природен стробоскоп. Живи и сложни отражения на многоцветни природни багри и тонове заливат простора пред нас в своите тихи и меки, ту твърди и причудливи сияния. Мисля си: Родопа предлага на очите ни много повече естетически изживявания и представи, отколкото градът.

На стр. 6-7

В каталога на
РП нашият
номер е

618

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

СЪБУЖДАНЕ НА МОГЪЩИЯ ДУХ НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слепят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

- Ами че аз, като всички я казах. Аз съм бил в църква, там още повече неясни думи има. Слушах другите хора как я казват. Мърморят я в скороговорка и толкоз. А аз пред тебе ясно и бавно я произнесох, за да разбереш.

- Но преди това ти каза: "Молитвата към Бог е обръщение".

- Да, казах.

- Но Бог е наш Отец и Той е личност, жива субстанция е. Способен е да чувства Отецът и да разбере, когато нормално общуване се ражда. А ти...

- Какво аз? Нали ти казвам, че всички така правят, когато към Бога се обръщат.

- Представи си, че пред теб Полина, дъщеря ти, започне монотонно нещо да говори, а във фразите си използва думи, непонятни даже за нея самата, На теб, бащата, такова обръщение от дъщерята ще ти хареса ли?

Като си представих такава ситуация, направо ми стана страшно. Стои пред мене дъщеря ми, дрънка нещо като малоумна и сама не разбира какво иска. И за себе си реших: Ще разбира осмислено молитвата. Не бива безсмислени слова да се изричат. А то се получава иначе и аз като глупак пред Бога се представям. Нека, на когото както му харесва, така и да я казва. Аз обещателно молитвата ще разбира. На словата непонятни само ще трябва да намеря превод. И защо ли в църквите неясен някакъв език говорят?" А вече на глас на Анастасия казах:

- Ти знаеш ли, навярно тук е преводът непълен и неясен и затова, както ти каза, мисълта се губеше.

- Владимир, смисъла можеш да разбереш и с този превод. В него, разбира се, има слова, вече излезли от употреба в речта. Но смисълът е ясен, когато над него се замислиш и определиш какво за теб е важно и за Отца приятно. Какво ти искаш, произнасяйки молитвеното обръщение към Ощеца?

- Ами, каквото в думите е казано, това навярно и аз искам. Хляб да даде, грехове и дългове да опрости, да не ни въвежда в изкушение, а да ни избави от лукавия. Всичко е ясно там.

- Владимир, Бог за своите синове и дъщери храна е дал още от тяхното рождение. Наоколо ти погледни, за теб отдавна всичко е направено. Родителят любящ и без молби греховете опрощава, а в изкушение и не помисля да ни въвлече. Способности у всеки вложил е Отецът да не се поддава на

лукави постулати. Защо обиждаш ти Ощеца с незнанието си, че всичко отдавна вече претворено е? Около теб са вечните му дарове. Любящият родител, всичко отдал на своето дете, какво да стори още?

- Ами, ако все пак той нещо още не е дал?

- На своите синове и дъщери Бог всичко изначално е предоставил. Всичко! И напълно! Той, като родител беззаставно любещ детето си, за себе си не е оставил по-голямо благо от радостта на битието радостно на своите деца! На своите синове и дъщери!

- Кажете Владимир, какви ли чувства Отецът може да изпита, след като отдал е на децата си всичко изначално, а ги вижда пред него да стоят и без умора да изискват: "Още и още, опази, спаси, ние сме безпомощни, ние сме нищо"? Отговори, моля те. Ето, ти като родител или пък приятел твоя дали бихте искали деца подобни да имате?

- Веднага тука няма да ти отговоря. Сам ще разбира, когато на спокойствие помисля.

- Да, да, разбира се, добре, Владимир. Моля те само, когато се намери време, да помислиш, какво би искал да чуе от теб Отец покрай молбите ти.

- Какво и Бог ли може от нас нещо да иска? Какво?

- Това, което всеки от децата си би искал.

- Кажете Анастасия, самата ти към Бог с молитва обръщаш ли се някога?

- Да, обръщам се.

- Тогава кажи ми своята молитва.

- На теб, Владимир, не мога да я кажа. Молитвата ми е за Бог предназначена.

- Нека е към Бог, а аз ще слушам.

„СЪТВОРЕНИЕ“, Владимир МЕГРЕ
Превод М. ДОНЧЕВА

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акаг. Михаил П. ШЧЕТИНИН

- Станете! - властно и твърдо казах аз.

- А какво толкова сме направили? - мърмореше младежът, надигайки се от пода и пускайки своята "жертва". Ние си играем... Нали виждате, той не плаче.

- В какво е смисълът на играта? Да се налагате един други по ред и да крещите с всичка сила?!

- Директорът... - каза някой шепнешком отзад. Аз се обърнах... На две крачки от нас стоеше група деца, около десетина, с пионерски връзки... "Кой ли ме познава? - се запитах аз... - А-а-а, стари познати. Това са същите от вчера... Вовка и Коля... Някак не много добре започва моята работа, едни забележки... Не е добре..."

- Добро утро - вече на глас казах аз.

- Добро утро! Здравейте! - нестройно отговориха момчетата.

Вовка и Коля се усмихваха, като че ли казваха: "Нищо, нищо, не се отчайвай, ще помогнем". Останалите бяха със сериозни лица, от очите им буквално струеше любопитство и недоверие: "Кой си ти?"

Директно в ежедневието. Условията на работа във всяко училище са много повече специфични, отколкото типични: своя неповторима среда, с присъщи само на нея особености. Всяко училище, животът му, са уникални, както е уникално всяко от

децата в него. За потвърждение служат многочислени примери, когато един учител, работещ успешно в едно училище, едва се справя в друго. Предишният опит едва ли може да спаси някого. На мен преди Ясни Зори не ми се бе случвало да работя в общообразователно училище, което, за разлика от специалното, не трябва да учи подобрите след конкурс, а всички ученици. Затова за мен първата година в Ясни Зори беше адаптационна. Прекалено много беше новото, необичайното, често и неразбираемостта. Прочетеното в книгите по педагогика служеше само като основа за сравнение, но рядко бе ръководство за действие. Най-често се налагаше да се надам на жизнения си опит, на интуицията, на своята представа как трябва да се постъпва във всеки конкретен случай...

Първите дни в яснозоренското училище ме порази нервността, напрежението в отношенията между учениците. Крясъци, вопли, блъсканица, безкрайна борба на шега и на сериозно върху мръсния неравен под, чести взривове на ожесточени схватки - всичко това се наричаше "промяна". Всичко това се случваше, защото училището беше буквално слепено от различни, неотдавна закрити, малки училища. Тук не съществуваше колектив в буквалния смисъл на думата. То представляваше противоположност на една на друга

групи от учащи се от десет села. Учениците от едно село се стремяха да запазят обичаите на своето бивше училище и се държаха по отношение на другите подчертано враждебно. За себе си децата не казваха "това са петокласниците" или "това са десетокласниците", например, а обезателно подчертаваха: "това са ровенци" (с. Ровенек) или "това са яснозоренци" (с. Ясни Зори)... Така се и делеше училището на "ровенци", "яснозоренци", "черемошани" (с. Черемошно), "солтиковчани" (с. Солтиково), "устянковци" (с. Устянка), "лозовчани" (с. Лозовое), "бочковчани" (с. Бочковка), "солневчани" (с. Солнцевка), "начаевци" (с. Начаевка), "вергилевци" (с. Вергилевка).

Веднъж в кабинета ми дотича развълнуван дежурният.

- Михаил Петрович! Там става нещо! Там се бият! Не можем да направим нищо... Елате по-бързо на третия...

На третия етаж, където се качих бързо с дежурния, се беше разразил истински юмручен бой, в него участваха общо около 10 - 15 човека, яростно налагащи се един друг. Но някой ме видя: "Директорът, момчета, директорът!" - като ток премина през тъпата.

- Деца! - едва скривайки вълнението си, започнах аз, - убеден съм, че имате моралното право да защитавате своето човешко достойнство. Но боят -

това е най-крайното, чувате ли, най-крайното средство за защита на доброто, на красивото в човека. Всеки такъв бой заради Красотата на Земята укрепва мъжеството, издръжливостта, смелостта в човека. В такъв случай казваме с гордост: истински мъж! Но ако младежът, без да мисли, сляпо размахва своите юмруци заради собствено удоволствие, бие, за да унижи, за да причини болка, каквато и да е мощта на неговите кости и мускули, той не е мъж, той е всичко на всичко особа от мъжки пол. С всеки подобен на този позорен бой, който повече прилича на петлюво перене, младежът губи мъжа в себе си...

Когато говорех това, виждах, как очите на младежите стават сериозни, много от тях, както ми се струваше, приемаха всяка казана дума. Но още на другия ден отново стана бой.

Дори и моите думи за мъжкото достойнство да имаха някакво въздействие, то бе за дълго и аз реших, че е нужно "да ударя" по бойниците по-мощно. Но как? "Трябва да проведем общоучилищно събрание - ми подсказаха опитните преподаватели. - Да се изкарат на показ най-агресивните и да ги "насолим", така че и на другите да държи влага. Едновременно и двойкаджиите ще изкараме на показ. А също и родителите трябва да извикаме, за да повлияят и те от своя страна..."

Кола след кола потегляше натоварена към дома. Тъй като управителят и доячът се надпреварваха да товарят колите, образуваха се огромни купове с необичайна височина и ширина. Нашите дръзки хлапета се возеха отгоре и на минаване през селото залюляваха висящите нависоко улични лампи. Имаше хора, които при вида на нашите товари зяпваха и забравяха да си затворят устата.

С последния курс пристигнах и аз. На хармана вършачката работеше на пълни обороти и поглъщаше сноп след сноп. Край стената се редяха чувал до чувал, пълни до горе.

Щом се приближих, ми се прииска да видя как овесът се сипе в чувалите. Управителят също стоеше там и, напълно потънал в гледката на благословеното изобилие, загребваше зърно и го процеждаше между пръстите си. Обърна се към мен и каза:

- От 14 години съм тук и всяка година сеем овес. Но такъв овес никога не сме имали!

В живота ми са се случвали хубави мигове. Този беше един от най-хубавите! Проникнат от съзнанието за правотата на новото, придобил сили и увереност от успеха, и, честно да си призная, донякъде опиянен от победата, изтичах вътре и въодушевно зарадвах на господин директора какво сме експериментирали без негово знание. Спестили сме си изкуствените торове и сега - такава реколта! Триумфалната ми реч завърши с думите:

- Господин директор, сега, когато доказахме правилността на биологично-динамичния метод и предимствата му при животните, растенията и при почвата, не можем ли с ваше разрешение цялото стопанство официално да го водим по този начин? Помислете само какъв пробив за този метод може да предизвикаме, ако най-сетне го осъществим в едно водещо държавно стопанство! Ами колко пари ще спестим на държавата! И не е само там е работата. Това ще бъде решителен принос към повишаването на народното здраве, ако ни разрешите напълно да променим методите на работа. Скъпи господин директоре, абсолютно съм убеден, че най-късно след петдесет години ще ви издигнат паметник за спомен на поколенията как някога сте проявили куража пионерски да тръгнете напред.

Все едно, че окрилените ми от въодушевление думи изобщо не бяха достигнали до него, очите му си оставаха приковани върху отворените сметководните книги. Той само махна с ръка с отбранителен жест и отговори:

- Който плаща, той командва. Тук плаща държавата. А държавата не го иска този метод. И ако не се сложи край на тези експерименти, някой от нас двамата трябва да си ходи!

Не си спомням как съм намерил обратния път към двора. Но после, след като се посъвзех от зашеметението, започнах да разбирам, че да стоя повече тук е просто загуба на време и сили. С отзвучаването на телесния и душевен шок, обаче, отново дойде колебанието. Имах съученици, които ми се чудеха и ми завиждаха за държавното назначение. Предричаха ми шеметна кариера. Освен това, приятно чувство е да си знаеш, че имаш право на пенсия със значителна месечна сума. Вярно, че парите сами по себе си не правят човек щастлив, но някак действат успокоително. Пък и за един земеделец е немислимо да си позволява ваканции. За него свободното време е всъщност една непозната чужда дума. А пък аз, като държавен служител в селското стопанство и като възпитател, имам въпреки всичко и двете, а в това време заплатата си тече без намаление. Дали се-

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака на Франц-Карл Рьоделбергер

ното ще изгние или ще бъде прибрано на сигурно място, дали реколтата ще бъде ударена от градушка или не, моят доход не се променяше.

Бях забелязал също, че хората при сегашното ми положение ме поздравяваха по-различно отпреди - което се и подразбира, защото това си е едно високо положение. Има разлика от небето до земята дали ще кажеш: "Аз съм ратайче в едн-коя си ферма" или гордо ще заявиш: "Аз съм държавен служител в селското стопанство и възпитател". Не бива да се изпуска и фактът, че заплатата автоматично нараства с прослужените години.

И най-големият проблем - как да обясня на хората, че заради една идея, заради един нов метод съм напуснал това, което хиляди търсят и горещо желаят. Веднъж като го достигнат, живеят с мисълта, че това е най-голямото и най-сигурно постижение в човешкия живот - държавната служба! Не ми трябва голяма фантазия и далновидност, за да мога да си представя как при такава ситуация най-добрите ми приятели ще се дистанцират от мен. А и преди две години си направих застраховка и, ако не мога да внасям премиите, ще загубя парите. Ами какво ще каже любимата? Вярно, че с нейната дълбока религиозност тя изобщо не би могла да разбере моята отдаденост на новото. Но за мен тя, със своята простота и чистота, със своето лице, беше като истински ангел. Ако нещо тъмно се зададеше, трябваше само да си представя излъчването й и изкушението изчезваше от очите ми, сякаш прогонено от лъч светлина. Вече бяхме говорили за предстоящия ни годеж, ясно беше, че скоро след това щяхме да поставим основите на собствено домакинство. За такива неща си трябва пари. А за това от своя страна е необходима сигурна работа. Тогава още не можех да зная, че с неотклонното следване на пътя, който вече бях поел, щях да я загубя.

За да запазя всички тези добри постижения, реалните възможности за напредване, социалните придобивки, успокояващата сигурност, репутацията сред близките, трябваше да допринеса само с една малка и скромна на фона на прекрасните перспективи подробност - да накарам съвестта си да млъкне. Да заглуша нейния често ед-ва доловим глас с аргументирани и основателни оправдания. Нищо повече!

За утеха и душевно успокоение можех в свободното си време да си направя една лична градинка, да си отглеждам цветя и зеленчуци без изкуствени торове и хич даже да не ми пука за онези, които не подлежат на превъзпитание, защото при трезво обмисляне дори и един фанатичен революционер ще си каже: нищо повече не може да се направи. Влакът е заминал. Как би могъл тъкмо един дребен служител като мен да промени нещо, след като големите директори, които разполагат с власт, са толкова страховливи? Да задвижи промяната, която трябва да успее по цял свят, за да предотврати или поне да отслаби връхлитащите бедни, причинени от неправилното отношение към земята, растенията и животните.

Три дни и три нощи се мяха насам-натам. Да се оправя в оплетеното кълбо от логични съображения, неясни предчувствия за бъдещето, прииждащи съмнения и постоянно явяващи се предупреждения на съвестта и все пак да дръзна и да се стремя към новото, това си беше истинско мъчение.

На четвъртия ден се отбих отново в каби-

нета на директора:

- Господин директор, нали разбирате, че оттук нататък аз отговарям за своите действия и бездействия не само пред държавата, но и пред съвестта си и пред хората. Моля да бъда освободен.

След тези думи се чувствах като Щастливия Ханс, тъкмо когато се е отървал от тежката буца злато. Това великолепно чувство на облекчение за жалост трая едва до вечерта. Докато започнах да обикалям от стая в стая, за да се простя с момчетата. Те не разбираха моето напускане и ми беше тежко да гледам учудените им физиономии.

С някои от най-трудните от тях в свободното им време бях направил малки градинки на брега на езерото, където иначе растяха само диви шубраци. С огромно усърдие те изкоренявах тръни и коприва в пушинака, а още по-голяма беше гордостта им от отгледаните пъпеши. Построихме и кафези за зайци, за да притежават нещо свое. Тъй като финансирах с лични средства семената, строителните материали и животинките, не се наложи да чакам дълго за разрешение. А земята за целта я получих без съпротива, защото всеки разумен човек знаеше, че от стерилната песъчлива почва край езерото не може да се изкара кой знае какво. Желанието ми беше да дам на тези почти осиротели момчета някакво занимание, нещо, което да ги ентусиазира. Само който достатъчно дълго време е живял и работил в дом за момчета, познава трудно разрешимите проблеми на сираците, на предразположените към криминални прояви, на децата на алкохолици, на душевно занемарените. Познава рисковете и наклонностите, които още в детска възраст поразяват тялото и душата, ако не успеем да изпълним младежките им години с игра и работа, с весели и сериозни дела.

Бернхард не искаше да ми подаде ръка. Притисна рошавата си глава във възглавницата, а сърцераздирателното хлипане разтърсваше цялото му тяло. След известно време умолително промълви:

- Не трябва да си отивате. Вие ми бяхте като баща.

Утеших го, колкото можех, и се опитах да му обясня, че трябва да се подготвя за бъдещата си задача, а това за жалост не може да стане тук. Ако не искам да си навличам повече вина, трябва още много да се уча и да работя върху себе си, за да мога някой ден, ако се наложи, да се застъпя за правата кауза, без да се плаша от никого и от нищо. После напуснах на пръсти спалното помещение, оставяйки след себе си - аз, който исках да им помогна, една пречупена душа.

СЪОБЩЕНИЕ

Уважаеми читатели, скъпи приятели!
Поради това, че много от вас се обаждат в редакцията на вестника с въпроса откъде да се снабдят с любимия седмичник "Родово имение", ви уведомяваме, че всеки месец от 1-во до 15-то число можете да се абонирате във всички пощенски станции на страната. Каталогният ни номер в Български пощи е 618, абонаментът до края на 2007 г. е 16 лв. Заявки за абонамент могат да се направят и на телефоните в редакцията: 02/962-16-85 и 02/962-16-86.

За желаещите да разпространяват вестника в разпространителската мрежа с търговска отстъпка телефон за връзка: 0888 693359.

Редакционният колектив благодари предварително за вашата отзивчивост.
Гл. редактор на в-к "Родово имение"
Атанас Панчев

Продължение от миналия брой
Изказване на Владимир Николаевич Мегре на приятелската среща, състояла се на 7 април 2002 г. в гр. Красногорск в ДК "Подмосковие" (текстът се препечатва по фонограмата от изказването, затова, следвайки принципа за достоверност, ние сме се старали да запазим живия, образен език на импровизираните беседи с автора на най-популярните в Русия книги).

11. Владимир Николаевич, на какви езици са били преведени вашите книги?

В. Н.: На френски, немски, английски, литовски, латвийски, естонски, чешки, холандски, български, италиански, полски и др. Знаете ли, например прибалтийците. Отидох на конференция в Прибалтика. Мнозина казват, че нашите народи не дружат помежду си, че в там се отнасят лошо към Русия. Но аз видях друго. Ако човекът е нормален - всички ще се отнасят добре, не е важно каква е националността му. И ако Анастасия е нормален човек, то и прибалтийците се отнасят нормално към нея. Във всички прибалтийски страни са превели книгите за Анастасия и са ги напечатали, четат ги и на руски, и на своя език. Сами организираха читателска конференция.

Мислите, че руските емигранти са направили читателската конференция? Чистокръвни литовци организираха конференцията за Анастасия, там имаше само двама руснаци. Отидох в Германия - в залата половината бяха руски емигранти, а половината - немци. Сега в Берлин подготвят конференция, наели са най-добрата зала и всичко се организира от немци. Те са на доминиращите позиции, а не руснаците.

12. Уважаеми Владимир, когато получих покана за среща с вас аз позвъних на свои приятели, последователи на съветите на Анастасия в Казахстан и те ме помолиха да ви задам въпроса: Как сега да се възстанови доброто име на еврейския народ?

В. Н.: Няма да подминавам неудобните въпроси. Анастасия го е казала блестящо, тя е предотвратила геноцида, който би могъл да започне едновременно в много страни. Ние всички сме еднакви - руснакът, белорусинът, казахът. Но имаме малко различни учения. Някой непрекъснато се опитва да ни учи. Нека да вземем пет деца и ги поставим на сцената, като на всяко от тях да кажем на ушето, че то е най-доброто, най-умното и че всички трябва да му се подчиняват. А на едно от децата ще кажем също, но освен това ще му дадем и официален документ, в който ще пише, че то е най-умното и всички трябва да му се подчиняват. Естествено е, че с този документ можем да му объркаме психиката. Ако има религия, в която е казано, че някой народ е най-умният, а действително, напълно е възможно да е така, аз не бих казал това в книга, тъй като то ще е

Творческата лаборатория на писателя

повод за мнозина да започнат да бият този народ. Тази тема е много сложна и не може да се обясни така набързо. Но ще кажа едно: Анастасия е спасила този народ от много войни и религии. Сега се надига такава ситуация, че след пет-шест години могат да започнат да се рушат всички храмове, не е важно на кое вероизповедание са. Може да се случи нещо такова. Няма да казваме, че всяка религия е добра или лоша, но това е натрупана енергия, това са образи, които са насъбрали в себе си енергия и не бива да се пренебрегват, а тази енергия трябва свободно да се върне на хората и това задължително ще стане. Скоро в храма ще проповядват как трябва да се изгражда имението върху хектар. И хората ще изпълнят храмовете.

13. С какво трябва да започне заспалият ведрус?

В. Н.: Разбира се, със събуждането. Знаете ли, ние наистина сме заспали. Вземете и изрежете картини с изображения на религиозни обреди, изпълнявани в ритуалните дрехи от времената на Египет, религията Вуду и още някаква друга религия. Налепете тези картинки на огромен лист с размера на стена. Вижте какъв карнавал ще се получи. Ние не виждаме това, тъй като спим. А като се събудим, като погледнем тази картина с ясни очи, ще се посмеем на себе си.

14. Какво влияе на скоростта на мислите и как да я увеличим?

В. Н.: Искате да ви разкажа как можете да се телепортирате на друга планета? Съвсем сериозно. Мнозина се питат има ли Анастасия или не. Най-вече се обсъжда въпросът дали Анастасия е изобразена на портрета или това не е тя. На този въпрос мога да отговоря много лесно. Изображението зависи от полиграфията. Фотографията е една и съща. На едно място тя е напечатана така, на друго - по различен начин. Вземете плакат, отпечатан в сибирска типография и московския плакат - също са го направили добре. След това изрежете изображенията на световните красавици - фотомодели и ги поставете редом с портрета на Анастасия. И вие сами ще разберете всичко. Няма да намерите по-красива жена. Това е не просто изображение на много красива жена - тя е одухот-

ворена. При световните красавици всичко е супер, всичко е хубаво и чертите на лицата им са правилни, но няма такава одухотвореност. Тези световни красавици могат да се поставят редом с Анастасия. Поне малко могат ли да си съперничат с нея? Безполезна е. Опитайте се сами да си го представите.

Казват за Анастасия - приказка, приказка, приказка. А в тази история няма нищо приказно. Аз не съм писал никаква приказка. Изобщо, докато пишех първите две книги, бях в такова състояние, че просто посочвах мястото на действието и фамилиите на хората.

Говорят още, че пътешествията по планетата, които съм описал в книгата, са нещо невъзможно, отново приказка. Там има два варианта. Единият вариант е, когато Анастасия показва как може да се телепортира тялото, във втория случай тя показва как може да се пренесе собственото второ "Аз" в друго пространство. Така че сега ще ви покажа упражнение и, ако го изпълнявате, деветдесет процента от вас ще могат да телепортират своето второ "Аз". Упражнението е много лесно. Някои ще трябва да го правят в продължение на половин година, а други - на цяла. Избираме най-простото действие - белите картофи. Нужно е действие, което изпълнявате често. Вземете часовник, поставете го, започнете да белите картофи, но не мислете за нещо друго, мислете за картофа, как държите ножа, какво е вашето усещане и ето - обелвате този картоф. Засичате времето: да кажем, че това действие е извършено за петнадесет минути, слагате картофите в паницата и т.н. Важно е да сте сам в къщи. Отидете в другата стая, легнете, отпуснете тялото, тук още е необходимо да тренирате уменията да отпускате тялото, нагласете будилника за след петнадесет минути и започнете да си представяте, че белите картофи, цялата ситуация в детайли, как държите ножа и т.н.

Ако вие завършите своята представа и след двадесет минути достигнете до паницата с водата, значи вашата мисъл работи лошо, трябва повторите упражнението още веднъж; ако достигнете до паницата с водата след пет минути, то ще ви останат още десет минути - тоест вие пропускате някакви детайли; ето така, като тренирате, вие можете да постигнете това, че мислено сте чистили петнадесет минути и в действителност можете да го направите също точно за петнадесет минути. Това ще се случи след три месеца.

След това си представяте някаква работа - миенето на прозорци, на первази или поливането на цветя, но не го правите, а само си представяте как ще го изпълнявате. Засичате времето,

за което извършвате работата мислено, а след това действително хващате парцала, миете прозорците, поливате цветята и вижте дали времето за представата е съвпаднало с това действие.

По такъв начин вие с невероятна точност - до минути, до секунди, ще се научите абсолютно да си представяте всичко. Е, тук пропуснах някои детайли, тъй като Анастасия казва, че с това не трябва да се занимаваме, не трябва да се претоварва тялото, то представлява голяма опасност. Вижте какво става, на мен ми беше интересно да го изпитам върху себе си. Аз се занимавах цяла година - правих всичко това. Вече можех да ходя в дома си със своето второ "Аз", можех да правя и други неща.

Бил съм в Кипър, мисля си: добре, ще отида там със своето второ "Аз". И още веднъж - същите тези усещания, същите тези места. Бях два дни. Връщам се. А какво е това да се върнеш - виждаш своето тяло. В момента, в който видях тялото си, едва не заплаках. То, както си лежеше преди два дни, така и си лежи, брадата му пораснала, иска му се да яде, да иде до банята. Защо го захвърлих? А ако се бях задържал още някой и друг ден в Кипър? Ако там ми е било добре? Ето такава опасност съществува. Човекът трябва да бъде единен със своето тяло. Подобно нещо може да се използва само в екстремна ситуация.

Казвам това, за да видите, че не е приказка и вие сами можете да го изпробвате. А какво е приказното там, в книгите? Когато Анастасия ми говори на мен, предприемача: "Сега ще те науча да пишеш книги", разбира се, това изглежда приказно. Може да се излекува човек и тя лекува, може друго нещо да се направи, но не е възможно да се научиш да пишеш книги за три дни. Ето, този момент изглежда приказен. Той беше приказен дотогава, докато не се появиха книгите - приказките са си приказки, но книгите ги държите в ръцете си, усещате ги. Тогава, това не е приказна ситуация.

Следващата ситуация, която е приказна до невероятност. Може да се построи замък, град, да станеш богат човек. Не е възможно да се направи едно - да се накарат огромен брой хора със сърцето си да приемат тези книги. Ето това не е възможно да се направи по изкуствен начин. Това е най-висшето чудо, най-висшето изкуство. Ако някой е чел първите издания на книгите - там е казано, че ще има песни, стихове, картини и всичко това започва да се сбъдва. Тоест, като че ли в книгите са въведени приказни персонажи - хората, читателите. Сега, ако това е приказка, то вие, които седите в залата - всички вие сте приказни герои. Та нали не би трябвало да ви има, ако изложеното в книгите е приказка. А вас ви има. Всички отговори могат да се намерят в самите книги. Вие можете да се оципете и да се убедите, че сте реални, а следователно, всичко е реално.

Слегова

ОЩЕ НЕ Е КЪСНО

70-ТА ГОДИШНИНА НА НИКОЛА ГИГОВ И БЪЛГАРСКАТА ПРИЗНАТЕЛНОСТ

/Една инициатива на "Родово имение" и ИК "Новата цивилизация"/

НАРОДНИЯТ БУДИТЕЛ
И ИЗСЛЕДОВАТЕЛ НА ОРФЕЙ
НИКОЛА ГИГОВ,
ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕННИЕ"
И ИК "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ"

Може би скептици и хора, които недостатъчно познават делото и обаянието на Никола Гигов, биха допуснали, че понякога пресилваме заслугите му. Но не е така. Ние познаваме творчеството му и сме се уверили в неговата обаятелност у нас и извън границите ни.

За това говорят фактите.

Най-често спряганто име на български будител по страниците на "Родово имение" е неговото. То има своето почетно място в 40 броя на седмичника от миналата и тази година. От бр. 32, окт. 2006 г. до последния излязъл брой през настоящата година то непрестанно присъства и ще продължава да присъства. С Никола Гигов ние пътуваме из цялата страна и неговите образни и емоционални беседи "От Орфей до наши дни", както и представянията на творбите му, които организираме в столицата и по четирите краища на страната, вълнуват придружилите да го чуят и, слушайки го, винаги сме горди, че сме българи. Ние вече знаем наизуст неговото виждане за България, финал-апотеоз на тези среци:

**"Предавам ви моята вяра в България:
Стара планина е Балканджи Йово,
Родоп - Орфеевата песен,
Рила и Пирин - борба и величие,
Странджа - борба и жертвоприношение,
Тракия - родината на музите,
Добруджа - златна корона,
Дунава - синьото перо на Бога,
Черно море - плисък от потопа и аргонавтен песен,
а цяла България е една феникс птица:
винаги ѝ вдигат клада -
искат да я изгорят, изпепелят, но тя -
като феникс птица - се преражда от пепелищата -
още по-млада и по-крилата. България е малка, но
е кътче от рая и в нея живее храбър и героичен народ.**

**По пътя ни ще има знаци
от подвизи и бели кости,
но винаги растат юнаци,
които знамето ще носят."**

Издателска къща "Новата цивилизация" вече преиздаде неговата историческа сага и път към звездите "Космос от мъка и песен" и публикува за пръв път една от най-новите му творби - "Орфей и цветята". Поместените текстове от Гигов и за него в "Родово имение" са толкова много, че са достатъчни за един сборник - свидетелство за неговата родолюбие, но и за родолюбието на нашия седмичник и издателство. И се надяваме той да види бял свят през следващите месеци, обогатен с още нови материали.

Духовността все повече навлиза в живота на съвременното човечество. В края на миналата година се състоя и световен конгрес в Москва, посветен на нея. Бяхме уверени, че ако той участва в него, то Орфей и България, ще привлечат вниманието на учени и общественици, дошли от цял свят. И той наистина плени всички със словото си за Орфей.

Има една жестока истина, позната по света:

"Никой не е пророк у дома си." Тя важи с пълна сила и за нашата държавност по отношение на Никола Гигов. Съвсем наскоро научихме с изненада, за да не кажем с възмущение, че Гигов не е удостоен със званието "Почетен гражданин на град Смолян", с който той е свързал живота си. Но, ако все пак, пред нашите очи се сформира местен комитет, който да напомни на общинската власт със съответно обръщение, че е време големият поет да бъде удостоен с това звание, то не ни е известен национален комитет, който да постави този въпрос пред президента на Република България. Поради това ние се наехме с тази задача и предлагаме Никола Гигов да бъде удостоен с най-високата българска държавна награда - орден "Стара планина" I-ва степен по случай неговата 70-та годишнина.

ОБРЪЩЕНИЕ
КЪМ БЪЛГАРСКАТА ОБЩЕСТВЕНА
ОЩЕ НЕ Е КЪСНО
НИКОЛА ГИГОВ И БЪЛГАРСКАТА ПРИЗНАТЕЛНОСТ
/Една инициатива на "Родово имение" и ИК "Новата цивилизация"/

Скъпи съотечественици,
Вие държите в ръцете си нашето предложение.

Ако смятате, че то е израз на желанието на народа ни неговите видни чедра да полу-

ДО
ПРЕЗИДЕНТА
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ГЕОРГИ ПЪРВАНОВ
Тук

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

ОТ СЕДМИЧНИКА "РОДОВО ИМЕННИЕ" И ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ" ЗА НАГРАЖДАВАНЕТО НА ПИСАТЕЛЯ И ПРОУЧВАТЕЛЯ НА ОРФЕЙ НИКОЛА ГИГОВ С ОРДЕН "СТАРА ПЛАНИНА" I-ВА СТЕПЕН, ПО СЛУЧАЙ НЕГОВАТА СЕДЕМДЕСЕТ ГОДИШНИНА. РОДЕН Е НА 10.XI.1936 Г.

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕЗИДЕНТ,

Никола Гигов има забележителен принос в съкровищницата на българската култура като поет и писател, като проучвател на Орфей и образен, емоционален наш историк. Той е един от видните ни народни будители. Познат е в света като поет и най-виден изследовател на Орфей.

В адреса си до него по случай юбилея му Вие подчертахте неговите заслуги за българската култура и приноса му за популяризирането на България и Орфей по света.

Надяваме се горещо, че скоро ще направите и следващата стъпка - удостояването му с орден "Стара планина" I-ва степен по случай неговия юбилей.

Нашите аргументи за предложението си сме изложили в тук приложения текст - "Още не е късно."

С уважение:
АТАНАС ПАНЧЕВ

главен редактор на "Родово имение" и
директор на ИК "Новата цивилизация"
София 21.03.2007 г.

чават признателност още преживе, подпишете го.

Ще се радваме, ако към подписа и трите си имена добавите това, което мислите и ви вълнува, свързано с живота и делото на Никола Гигов. Списъкът с подписите изпращайте на адреса на редакцията.

Благодарим ви предварително.

АТАНАС ПАНЧЕВ
главен редактор на "Родово имение" и
директор на ИК "Новата цивилизация"
София, 21.03.2007 г.

От стр. 1

И най-оригиналната градска къща не може да съперничи по живописност и монументалност на приказно красивите и величествени масиви на Родопя, на нейните изумрудено зелени горски гиганти, насекали въздуха с острите си силуети.

Не случайно тази планина е възпята от много български творци. Един от най-талантливите измежду тях е Никола Гигов. Поет, писател, историк. Изследовател на Орфей и орфизма от близо половин век. Творец с рядка чувствителност, финес и доброта. ТАЛАНТ. Родопеец. Всяка среща и разговор с него стоплят душата ми, облагородяват сърцето ми, обогатяват ума ми. Защо да крия - ценя и обичам Кольо истински, държа на нашата дружба. А какъв чародей на българското слово е той! Тук ще приведа един откъс от най-новата му книга "Орфей и цветята" на Издателска къща "Новата цивилизация":

"Изкачих се на Орфееви скали. От изгледа към Лунната долина дъхът ми секна. Отляво и дясно стърчат нацепени скали, а долу - под миглите на боровете, просия Орфеевото езеро. По ливадите вятърът гонеше зелени и цветни вълни. Разсуканите пътеки ми заприличаха на светкавици от древната памет. Всеки поглед, всяка стъпка ме пренасяха и отнасяха към други светове.

Разтуптяното сърце забави ударите си, а после пак ги ускори. "Нима изпадам в ентаз - шокът от красотата ме въвежда в музиката на сирените: космосът е в тебе и ти си в космоса!" - и това бе последната моя мисъл. След това забравих името си." /стр. 11/

Веднага нахлува в съзнанието ми асоциацията за **ДУХОВНО РОДСТВО на Гигов с Петър Димков**. И двамата са ревностни защитници и разпространители на идеята хората чрез нравствен катарзис да вървят непрекъснато към своето духовно прочистване и извисяване. И двамата издигат в култ Божественото творение - ПРИРОДАТА, горещо пледирайки за хармонизиране на отношенията природа - човек, духовно - материално. Ще ви припомня, драги читатели, мислите на Лечителя - ако постигнем хармония с природата, ставаме завинаги пленници на красотата; ако с любов се обърнеш към билката, тя ще ти покаже кое

СРОДЯВА ГИ ДУХОВНОСТТА И РОДОЛЮБИЕТО ИМ

(Петър Димков и Никола Гигов)

е ценно в нея; опри се с гръб към ствола на някое здраво дърво - жителните му сили ще залепят и теб. В природата на Бога няма егоизъм - ти даряваш, тя дарява... Какво поразително сходство, какво духовно съзвучие на тези мисли на Димков с цитираните по-горе мисли на Никола Гигов! Всъщност, въпросните мисли заемат **КЛЮЧОВО** място в цялото тяхно творчество и дела.

Пристигаме в Смолян. Вечерта в просторен, но уютен културен клуб ние провеждаме среща с представители на градската интелигенция, членове на тракийското дружество, на културната формация "Акад. Дмитрий Лихачов" - световноизвестният руски учен и миролюбец, който пръв нарече България "Държава на духа". Срещата бе открита с кратко проникновено слово от Атанас Панчев - главен редактор на националния седмичник "Родово имение" и директор на Издателска къща "Новата цивилизация". Той изрази задоволство от това, че сбирката е посветена от домакините на големия български Лечител и будител Петър Димков и представи гостите: Ефим Кушнер - талантлив поет, писател и философ, международен кореспондент и сътрудник на вестник "Родово имение"; Николай Кафтанджиев - най-известният биограф и изследовател на личността и творчеството на Лечителя, автор на научно-популярния труд "Петър Димков - добре познатият... непознат" и моя милост.

Както винаги, Кушнер завладя аудиторията с вдъхновеното си слово, с мъдрото си и правдиво съждение, че "раят, за който се говори в окултните книги, се намира на Земята и ние трябва да направим така, че да живеем в него още тук и сега." Встъплението на Н. Кафтанджиев и моя милост бяха посветени главно на **великите родолюбиви дела на Петър Димков - един от строителите на Третата Българска държава**. За пореден път се убедихме, че и тук, както в много селища на страната, включител-

но и в Столицата, повечето хора знаят за прочутия Лечител, лекувал без пари над 100 000 души ("За дар от Бога пари не вземам")*, но твърде малко са чули или почти нищо не знаят за Родолюбителя Димков. А неговото родолюбие рефлектира пряко в лечителската и духовната му дейност, в ярките му воински дела, в културно-историческото му строителство, значимо не само в национален, но и в международен план. Достатъчно е човек да прегледа уникалния Димков труд "Хигиена и лекуване на душата - Новият човек - творец на съдбата си", за да се убеди в правотата на неговата теза, "че няма нещо, което човек да не може да постигне, стига силно да го пожелае с чисти мисли и да спазва дюзина правила", отразени в труда му. Бележитата наша хумористичка и дъщеря на Лечителя Лиля Димкова отбелязва, че неговата морална извисеност и професионални умения го характеризират като "силна магнетична личност", овладяла напълно собствения си физически и духовен потенциал.

Аудиторията слуша с огромно внимание за Димковите учители по родолюбие Стоян Заимов и Карел Шкорпил, за това как той смело води войниците си в три войни, осем пъти е раняван, кавалер е на много ордени и медали. Без да мисли за кожата си, за последиците, Димков отива да се сбогува с осъдения на разсрел генерал Заимов. В мирновременния период на своята офицерска кариера той записва блестящ низ от родолюбиви дела, с каквито могат да се похвалят малко български държавници и политици: **в Свищов**, по случай 50-та годишнина от Освобождението, дружинният командир Петър Димков влиза в Юбилейния комитет и активно участва в разработването на план за изграждане на общински парк, украсен с паметници на бойната слава, като го свързва и с подвига на Христо Ботев; **в Карлово** възстановява за 44 дни полусрутната родна къща на своя кумир по родолюбие Васил Левски; **в Бургас** спасява и устройва тракийски бежанци; **във Варна** Димков, вдъхновявайки общината и гражданите със своя патриотизъм и блестящ организаторски талант, реализира такава културно-историческо строителство, каквото управниците за десетки години не успяват да осъществят - съхраняването на Аспаруховия вал и построяването на Аспарухов парк от 1000 дка, изграждането на великолепия парк-мавзолей "Владислав Варненчик" и на портала-паметник на Осми приморски полк, археологическите разкопки на римските терми и др. Петър Димков е съосновател и на Варненската филхармония.

В това отношение Никола Гигов е сродна на Димков душа. Целият му творчески път е подплатен с родолюбиви дела. Доказателства - много. Гигов с проникновеното си полувековно изследване на Феномена Орфей и орфизма извиси ролята и приноса на България в световната история и култура. Наши и чуждестранни капцитети потвърждават това. "Твоите книги за Орфей трябва да вървят редом със златните тракийски съкровища" - пише д-р Никола Шишманов от Швеция. Лондонският вестник "Таймс" отбелязва: "От много години Никола Гигов работи по темата "Легенда ли е Орфей?" Той доказва, че това е най-големият тракийски поет от античността, най-светлата звезда, която грее и сега над Нова България". Истински шедевър в нашата родна литература е книгата на Гигов "Космос от мъка и песен" (Издателска къща "Новата цивилизация", С., 2006). Тук легендата, историята и съвременността са "споени" по неповторим начин, въздействието върху националната ни идентичност и самочувствие е потресаващо. Разказът за космическата българска народна песен "Излел е Дельо Хайдутин", за нейната, едновременно драматична и героична история, представя ДОСТОЙНО нашата цивилизация пред Вселената. И още нещо много важно: **Гигов успява убедително да защити и аргументира вечността на българския музикален фолклор като път за проникване в Космоса** - не случайно песента "Излел е Дельо Хайдутин" във фантастичното изпълнение на Валя Балканска е сред букета от 27 музикални произведения на света, включени в златната плоча, която лети на космическия кораб "Вояджър" към звездата АС на Млечния път. В космическото послание от тази звезда **Орфей** е утвърден като "космическа връзка", а неговата планина **РОДОПА** е родината на песента за безсмъртния Дельо войвода.

За нас, гостите от София, бе разбираемо желанието на смолянските културни дейци, творци и общественици, да отдадат дължимото на НИКОЛА ГИГОВ във връзка със 70-ГОДИШНИЯ МУ ЮБИЛЕЙ. Те приеха и изпратиха Писмо до Кмета и Председателя на Общинския съвет - Смолян, с предложението Юбиларът да бъде обявен за "ПОЧЕТЕН ГРАЖДАНИН НА СМОЛЯН". Гигов отдавна заслужава това. Приносът

му за Смолян, Родопи и България е огромен. И безспорен.

Участниците в срещата одобриха трите акцента в работната програма за т. г. на Националния граждански инициативен комитет "Петър Димков":

1) Честването на 170-та годишнина от рождението на Апостола на свободата Васил Левски и отношението на Лечителя към него;

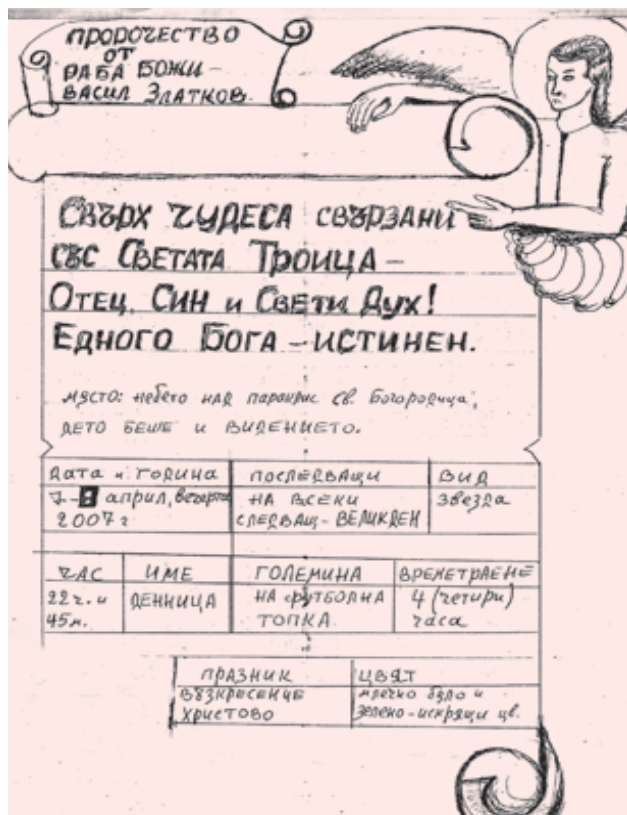
2) 70 години от смъртта на великия му чичо инж. Никола Димков, написал "Звезда на съгласието" (1916-1917 г.) - оригинален и обоснован Проект за създаване на световна организация на мира и сътрудничеството между всички страни, народи и религии (т.е. на ОН - предвестник на ООН);

3) Изграждане на граждански инициативни комитети "Петър Димков" по места в страната - ядра на бъдещи групи, общества за разпространение на Димковите идеи и родолюбиви дела главно сред децата и младежта. **Смолянци откликнаха практически на третия акцент - избраха свой граждански инициативен комитет "Петър Димков" в състав: Димитър Костадинов - председател, проф. Серъзлив, Елена Бедрова, Костадин Куклев, Андрей Печилков и Елена Хайтова.** Това са хора със солидна духовна култура и ценностна система, личности с богат жизнен и социален опит. Разговорът с тях след официалната част ни обнадеждава, че предстои ползотворна работа в сърцето на Родопи - град Смолян.

* Друг е въпросът, че и тези техни знания за лечителската му дейност са бегли и повърхностни.

ЧУДО В НАЧАЛОТО НА ТРЕТОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ

**БЪЛГАРСКАТА "ФАТИМА"
до с. ИГРАЛИЩЕ, БЛАГОЕВГРАДСКО**

Така изглежда схемата на пророчеството на Васил Златков от с. Игралеще за Божието чудо, с което българите ще осъмнат на 7-ми срещу 8-ми април тази година - Възкресение Христово (Пасха). Той съобщава, че звезда ще свети нощес над параклиса "Света Богородица" - близо до с. Игралеще, Благоевградска област /на 20 км. на запад от гр. Сандански/ и ще излъчи мощни чудотворни послания към човечеството. Бог от небето ще посипе България със злато. След тази свята дата, произнесла великата новина, светът ще обърне очи към нас българите като на нация, определено й с Божиата благословия да бъде духовен водач. Много народи, в т.ч. и езичници, ще идват да гледат през следващите години чудото, след което някои от тях ще се покръстят. И друга божия угодница Дима Димитрова от Варна има също видение за събитието - чудо, която Васко не познава.

Съобщението ни призовава всеки, който има възможност на 7 април т.г., да дойде на МЯСТОТО, за да посрещнем заедно ярката Денница, да плачем от радост и възторг, а после да измием лицата си с вино.

Поканата е и от мое име, защото съдбата ме свърза с това Място, чрез съпреживяване при освещаване на параклиса.

Боряна БАРАКОВА, София

ТРЪНЕН ВЕНЕЦ ОТ РАЯ

Никола ГИГОВ

Продължение от миналия брой

Последната среща

Какво търсех аз в този краен квартал Карабурма на Белград? Децата на сестра ми живеяха тук и исках да видя поне тях.

Едвам се оправих в тесните улички - кални и с мънички къщици. Качвах се по някакви стъпала, а топла птица закълва сърцето ми. Ако можех да се смая, пак да стана дете, та сестра ми да ме познае.

Почуках:

- Да! - чух женски глас, смътно познат - дрезгав, изненадан и, стори ми се, уплашен.

Зимен пейзаж от Руї планина

Църквата Св. Илия в с. Звонци

вориха и в тях набъбна вик. Погледът й ме вдигна от стола. В очите й вече плуваха сълзи, брадичката й затрепера и така - с детето, прегръщайки ме, гласът й проплака:

- Братко! - и се смее, и се радва, и плаче.

Това бе първата ни и последна среща.

Сега костите й лежат в село Одоровци. Погребали я както пожелала тя: увиди я в едно родопско одеало.

Мила Земьо от Родния край! Грижи се за нея! Пази откъснатите и погребаните! Пази живите и още неродените. Ти си им всичко, мили мой Роден краю! Те носят Трънен венец от Рая! Тези забравени българи са Исусови чеда.

И макар иконата на Иван Рилски да е с избодени очи в Погановския манастир, той плаче за тях и ги закриля. Плаче с избодени очи и сълзите му са страшни. Пази ги, Земьо българска, и нека свирепите ветрове ги възпоят и ангелска роса да ги помилва. Те са святи!

Завръщане в Родния край

Каква болка! След 56 години раздяла - ето сега /2001 г./ аз се завръщах в Родния край.

Марко Поло е отсъствал от Родния си край 17 години. Когато се върнал във Венеция, не го познали. Одисей е скитал 20 години и най-близките му не са го познали. Питагор е отсъствал 34 години /В Египет и Вавилон/ и когато се завърнал в Гърция, и майка му не го познала. Какво ли ще преживея аз след 56 години раздяла?!

Минах на Олтомановци. Рискът бе поет. Преминахме границата - отсам ми е Родината, отатък - Родният край. И бодлива тел сече сърцето ми на две.

Пред нас се отвори Долината на скръбта. Колко много убити, прогонени и поломени.

С две патерици ни посрещаше поетът Иван Николов от Босилеград. Не можеше да ги остави. Прегръщам го заедно с патериците, а той хълца и в очите му има роса:

- Ние - говори Иван Николов - преживяхме размирни времена, диктатури, войни и кръвопролития и полагаме нечовешки усилия да запазим българското... Отнемаха ни езика, празниците, имената, книгите. Затова нарекох книгата си "Ничии хора". Тук, в Западните покрайнини, имаме само един въпрос: "НИЕ СМЕ БЛИЗО ДО БЪЛГАРИЯ, НО БЪЛГАРИЯ БЛИЗО ЛИ Е ДО НАС!?" Как боли, когато ни залагат като хазарт и забравят нашите мъки.

Цял Босилеград излезе на улиците. Посрещна ни музика. Въвлякоха ни в челото на шест-

вието. И на всеки кръстопът шествието спираше, музиката засвирваше ръченица и гимназисти заиграваха огнена българска ръченица. По балконите излизаха болни, старци и инвалиди. Те гледаха българската ръченица, слушаха българска музика и сълзите им капеха от балконите. Някои хвърляха цветя. Последва втори, трети, четвърти, пети кръстопът и балконите се тресяха от нестинарски танци. Всички се радваха още и затова, че в училищата се връща българският език и ще учат майчините си песни.

Сетне с шествието обиколихме три пъти църквата, защото беше Мала Богородица: камбаните биеха. Наши деди са строили църквите, макар вътре да се пее на друг език. Незнайни майки с черни забрадки ни дариха с китки босилек, за да помним корена си. Та нали и градът е Босилеград.

Най-сетне се откри български културен център. От стените ни гледат портретите на Раковски, Ботев, Левски и Каравелов. Както и картини от Владимир Димитров - Майстора.

Един овчар бе оставил стадото си и дойде да ни види. Единственият български свещеник бе изминал 100 километра, за да ни види.

Как крепко стискахме дланите си. Салонът на културния дом се изпълни. Започна концертът. Дойде и моят ред - водещият обяви:

- Има думата българският поет Никола Гигов - наш земляк от Западните покрайнини.

С вдървени нозе излезнах на сцената. Дъхът ми спря.

- Скъпи близки! - изрекох и някой изхлипа в салона. - Скъпи мои родни и близки! - повторих и в гърдите ми се надигна сълза. - След 56 години раздяла, за първи път, аз се връщам в Родния край. И като правя три пъти поклон на Родния край, на рожделната ни земя, на родното огнище, искам да ви кажа, че в този край съм посрещнал първата зора, тук съм чул майчините песни и бащината заръка. И където и да съм скитал, каквито и книги да съм написал, винаги съм се чувствал ваш корен, ваше цвете, ваше чедо и ваш поет.

Някои станаха прави - салонът ръкопляскаше. Прочетох и стихове - за бащиния завет, трите куршумени рани и ризата:

И когато си ида - прости я чак от Тимок до Черно море. В тази риза България бие - облечи я добре!

Салонът запя "Тих бял Дунав". Навън засвириха "Дунавско хоро". После ни водиха от двор на двор и от къща на къща.

В българската емисия по Радио Ниш казах:

- Ние сме жертва на Великите сили, които ни разкъсват, наст-

Поглед към Руй планина и родното място на поета - с. Вълчигол

Никола Иванов - бащата на Драган Иванов, директор на училището в с. Звонци

ройват едни срещу други - да воюваме и да се мразим. Но ако всички балкански народи се обединим, няма да има кой да ни разделя. Балканският полуостров не е само арена на войни и кървави вражди. Тук също има обич, братство и човештина. Вече има Зелени граници помежду ни и там, където е имало пропасть, ще се вдигне мост. Светът се изменя - Родният край, Родината и Европа ще имат общ дом.

И пак четох стихове:

**В земята - бомби, а в Небето -
висящи гроздове метал.
И трябват огнени поети
омразата да претопят.**

Трънен венец от Рая

**Бях малък - мъката голяма:
загубих Родния си край.
И цял живот аз нося рана,
която все не заздравя.**

Родната ми къща ослепя от очакване. Дори и след сто години да се завърнеш в Родния край, небето ще е същото, дъждът ще е същият, дърветата, макар пораснали и остарели, ще ги видиш пак, но цветята са само за едно лято и ме питат:

"- Ти къде отиде? Ние цъфтим само едно лято и няма да те видим!"

Цветята ми се сърдят. И ме питат всяко лято къде съм.

Когато умра, сложете ме напреко на границата, тъпче-

те ме и ме сторете мост или пътека бяла, та българите от Западните покрайнини да идват тук и вие да минавате по мене, и да идете там, и да ги видите. И макар да стъпвате връз мене, аз ще бъда щастлив, че се срещате, прегръщате и обичате.

Открай време балканските народи са играчка в ръцете на Великите сили. Жестоки ръце чупят играчките и отделни части оставят извън Родината.

Някога проф. Златарски, Иречек, Алеко Константинов, Иван Вазов търсеха този край - Знеполе, Руй, Ерма, Погановския манастир, Цариброд и възкликваха: "Какво? Швейцария ли?"

Поломена земя - клисури до Ада, скални зъбци до Рая и звънци като сладко детство и благ ветрец от Родния край.

Тук е било и моето детство - коренче любимо, бащино огнище, мамина сълзица - бежанци от обич към Родина. Отвъд и отсам бодлива тел сече границата - все българи живеят, бодлива тел по челата им минава, трънен венец от Рая носят и капят капки Исусова кръв.

Раят е тук, защото по високите гnezда се носят влюбени песни:

**Два се млади у ливаде любят,
а те мислят никой ги не знае.
Видела ги зелената трева,
па казала на зелената гора,
гора каже на вакли овчари,
а те мислят никой ги не знае.**

И от връх на връх се носят припеви: Тумба ечи към Руй, връх Руй се носи към ждрелото на Ерма, Ерма носи гласовете към Асеновото кале, от Калето към Ракита и Звонци, от Звонци към връх Гребен и Погановския манастир... А над всички тях се носи песента на Гуга: "Омиле ми, ягодо". Запей - сълза да запее.

Зората за нас е иконостас, пътеките са нашето писмо за близост, сънищата са нашите пътувания към родината, за да се събудим със сълзи в очите.

Аз помня чуките, стадата и песните. Сладките звънци и вълчото виене. Помня страшните зими и "траговете" /стъпките/ на саможертвал се баща, който минава през глутниците и границите, за да донесе брашно за челядта си. Тежки бяха нашите зальци, замесени с голяма обич и непосилни мъки. Жилав ти мой Роден краю, каменист и величав, накълцан от ятаган, разцепен от мълнии, избухвал в много въстания, смазан и посичан, небесен с високите гnezда, сриван с гnezдата и песните, ти си писък на малките пилета от съборените гnezда! Ти си нежен и буреносен, тих и гръмотевичен, тревист и скалист, с вълчи дири и хайдушки пътеки.

Мой скъпи Роден краю, ти залагаше залька си да доведеш за децата учител, та те да учат българско писмо. Поклон на вас, учители български, дете ви биха и затваряха, но вие учехте децата. И на мене такива като Сима Стефанов и г-н Томов са ми държали ръката, та и те, и техният дух е в моите жални песни. Ти, Краю любим, нямаше доктор и свещеник, та ние сами се лекувахме и сами се погребвахме. Ала непогребана остана нашата обич към тебе, незабрави ми краю!

И дойдох да те видя. И казвам: "Държиш се! Има те! Гледаш от облаците и ми пращаш за поздрав орлите! Ерма бучи и пее. Хората свалят шапка пред хляба и свободата. Цветя никнат от скалните пукнатини. Птици вият гnezда по скалите. И от

връх на връх се носят влюбени припеви.

Целувам камъка, Мой Роден краю! И цветето целувам, поникнало на същия камък. И птиците целувам, и облака целувам, и река Ерма целувам и се плискам с бисерната ѝ вода. Адът на битката е рай за сърцето. И празник за очите. Надвил ада с музика, пречистен през чистилицето на битките, ти се издигаш, мой Роден краю, с ангелските си песнопения. Винаги, през целия ми живот, където и да съм бил, ти, Мой Роден краю, си ме вдъхновявал! Бъди!

С джипка към висините

Иван Иванов от Цариброд и шофьорът Младен с джипката, ще ме водят из моя Роден край - срещу течението на река Ерма. Отивам да видя родното си село.

Теснолинейката е сменена с асфалтово шосе. Равнината на Цариброд се сменя с ждрело, скали и скални тунели. Бученето на Ерма се засилва. Над Гребен планина се вият орли и вятъра люлее нацъфтели люляци, по отвесните скали.

Сякаш възкръсвам и у мене поникват всички детски спомени. Спомням си тунелите, по които съм минавал като дете, за да отида и да повикам сестра си Дарка и тя да избяга с нас през границата. Но тя плака цяла нощ и не посмя, защото беше бременна и не можеше да бяга. Пожертва живота си за още нероденото си дете.

Младен и Иван ми разказват всичко, аз ги слушам занемял, но сърцето ми броди по родните скали. Всичко ми е така мило и родно, че сякаш Раят гали очите ми, а росата в тях ми пречи да виждам по-ясно. Но ги виждам двойно - и с някогашните очи на детето-говедарче и със сегашните очи на български поет.

Камъкът и цветята ме посрещнаха първи, а Ерма мина през сърцето ми като внезапно стихотворение.

Слегва

Рафинираната захар е химическо вещество, получено в резултат на многостепенна преработка на захарно цвекло или захарна тръстика. Те са подложени на прекристализация и филтрация през костен въглен. Полученият краен продукт не съдържа нито соли, нито витамини, нито някакво друго биологичноактивно вещество, което способства усвояването му. Всичко живо и полезно се изхвърля при обработката и остава един чист, мъртъв, висококонцентриран киселинен химичен продукт.

За разлика от природните полизахариди, рафинираната захар се усвоява изключително бързо, което не значи, че ни зарежда с много енергия. Количеството усвоена захар е право пропорционално на наличните в момента на поглъщането ѝ витамини и минерални вещества. Рафинираната захар е близо 100 пъти по-концентрирана от плодовата и за разграждането ѝ са нужни сто пъти повече витамини и минерали. Но те са водоразтворими, което значи, че не се задържат в организма, а го напускат почти веднага след приемането им. Витаминни депа в тялото липсват. В следствие от разпадането на захарта в кръвта се получава остър недостиг на витамини, ензими и микроелементи. Тя си ги набавя, като буквално ги "изсмуква" от мускулите и костите. В резултат се получава обща авитаминоза и хипоглекимия. Създава се запас от малоценни, "празни" калории, от които организмът не се нуждае.

Промишлената захар е силно киселинен продукт. Като краен резултат от употребата ѝ се получава дълбоко окисляване на организма, водещо до възпаление на нервната система с всичките ѝ сериозни последици, чупливост на костите и падане на зъбите (остеопороза, парадонтоза), задържане растежа при децата, окапване на косата, възпаление на роговицата на очите,

ЗАХАРТА

себорея, анемия, диабет, понижена имунна устойчивост, втвърдяване на кръвоносните съдове с цяла плеяда от сърдечно-съдови заболявания - от склероза и хипертония до инсулт и инфаркт.

Поради недостиг на витамини и минерални соли остава неусвоена глюкоза, която се пренася от кръвта в черния дроб, където от нея се синтезира гликоген. Той е резервен запас от захар, натрупваща се в депа в мускулната тъкан и под кожата. Оттам се получава затлъстяване, което е заболяване с много тежки последици. Останалите захари ферментират, като предизвикват образуването на алкохол, оцетна и въглена киселина. В края на краищата, приемайки захар, за да добием по-бързо сила, ние се сдобиваме с куп болести, излишни килограми и отпадналост.

Фруктозата, усилено рекламирана като лечебно средство за диабетици и сърдеч-

ноболни, също претърпява сложна технологична обработка и се превръща в мъртъв продукт. Тя се дозира трудно - два пъти по-сладка е от захарта, което значи, че създава два пъти повече проблеми. Предозирането ѝ предизвиква повишена концентрация на пикочната киселина и триглицеридите.

Шоколадът съдържа 70% захар, 28% мазнини и 2% от веществото теобромин, което е сродно на кофеина. То, освен че има възбуждащ ефект върху нервната система, активизира канцерогенните вещества в човешкото тяло, като по този начин се разрушава ДНК и се причинява атрофия на тестикулите у мъжете. Нелепо е мнението, че шоколадът увеличава потентността на мъжете.

Появилите се нови химически подсладители аспартам (нутрасуит), сорбит, зунет и др. захарозаместители, както и захаринът и ксилитът, са химически продукти без хранителна стойност (калории), напълно разтворими във вода. Те са канцерогенни по химически състав. Създават лъжливо усещане за сладост, рецепторите на езика изпращат сигнал за отделяне на инсулин от панкреаса. Този излишен инсулин остава свободен и стимулира свръхбелтъчна синтеза, което е характерно за раковите образувания.

Нашите деди от преди 150-200 години прекрасно са живели и без захар, като са били далеч по-здрави от нас. Напълно са им били достатъчни плодовете и медът. Една чаена лъжичка (20 гр.) мед дава на организма захар за 24 часа, при това с всички нужни за усвояване витамини, соли и микроелементи.

Тoшкo ТoДoРoв
кабинет по квантова медицина
тел. 02/ 84313 70; 0878 544 006

г-р Норман УОКЪР
м.с. Рая ГАРДЖЕВА

КИСЕЛО ЗЕЛЕ

Киселото зеле ферментира в солена вода. Процесът на ферментацията е изключително вреден за организма - за слизестите ципи на храносмилателния тракт. Той влияе също пагубно и на кожата, предизвиквайки загрубване. Голямото количество неорганични соли предизвиква дразнене на органите на храносмилането.

КИСЕЛЕЦ

Сокът на киселеца великолепно помага при възстановяването на червата от вялост. Този зеленчук е богат с оксалити на калия, което е ценно за организма само в органичен вид. Никога не употребявайте киселеца в варен.

СПАНАК

Спанакът е необходим за цялото храносмилане, започвайки от стомаха и завършвайки с дебелото черво. Това е известно от незапомнени времена. Чрез суровия спанак природа-

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

та е снабдила човека с великолепни органични вещества за почистване и възстановяване функциите на червата и целия храносмилателен тракт.

Добре приготвеният сок от спанак при ежедневна употреба до 1/2 л често може да приведе в нормално състояние запечения и в най-тежка форма стомах само за няколко дни. При използването на пургативни средства имаме на практика не лекуване на запека, а хронично, постоянно поддържане на бездействието на тъканите, мускулите и нервите на червата чрез механичното им дразнене.

Суровият спаначен сок е извънредно ефективен за почистване и помага за оздравяването не само на долната част на червата, но и на целия храносмилателен тракт.

Друго ценно въздействие на спаначния сок е върху на зъбите и венците, предотвратяващо

пиурейта. Тази болест представлява скорбут в лека форма и се развива вследствие на недостиг именно на тези елементи, които се съдържат в сместа от морковен и спаначен сок. Вследствие приемането на варени булгурни храни, рафинирана захар и други непълноценни храни се получава кръвотечение от венците и фиброидно разрушаване на зъбната пулпа.

Окончателното изкореняване на това състояние е възможно само при ползване на сурова натурална растителна храна, по-специално на морковен и спаначен сок.

Разстройства в организма като язви на червата, злокачествена анемия, конвулсии, нервни разстройства, нарушения в секретцията на бъбречните и щитовидните жлези, нефрити,

артрит, абсцеси и циреи, отичане на крайниците, склонност към кръвотечения, загуба на сили, ревматични и други болки, нарушения във функцията на сърцето, ниско и високо кръвно налягане, нарушения в зрението, главоболие /включително мигрена/, са следствие от насрояване на отпадъци в организма и на недостиг на някои елементи, които се съдържат в суровите моркови и в спанака. Най-ефективен и бърз способ за премахването на тази недостатъчност е употребяването на пресни сокове най-малко по 1/2 л дневно, като от диетата се изключи месото и други замърсяващи организма продукти.

Спанакът, марулята, кресонът и морковите, както и зелените чушки са зеленчуците, съдържащи в най-голямо количество витамини С и Е. Недостигът на витамин Е в организма е една от причините за безплодие и аборт. Много от формите на парализа са в резултат от недостиг на витамин Е. Това причинява нарушения в обменните процеси и влияе върху доброто самочувствие.

Спанакът в никакъв случай не бива да се яде в сварен вид /така приготвен той съдържа кристали от оксалова киселина, причиняващи болести на бъбреците/. При висока температура атомите на оксаловата киселина стават неразтворими и образуват кристали в бъбреците.

ЕКОЛОГИЯТА - КУЛТУРА НА ПОВЕДЕНИЕ

Мариана ПРАМАТАРОВА

Разрушаването на природната среда представлява заплаха за екологичното равновесие на нашия общ дом - Земята. През последните години учените неуморно алармират за катастрофалните последици, които грозят човечеството. Причините са известни: урбанизацията, повишеният жизнен стандарт, научно-техническата революция, унищожаването на естествената природна среда и др. Всички тези фактори водят до екологична криза.

В желанието си да подобри начина си на живот и да реши по-бързо битовите проблеми човекът променя жизнените си условия по-бързо, отколкото екосистемата е в състояние да ги възпроизведе. Така чрез разностранната си дейност той разрушава природния баланс. Налице е екологичен проблем - дисхармонията общество-природа. За да съществува човечеството, е необходимо то да използва природата и да я видоизменя. Нарушеното екологично равновесие е в резултат на грубото вмешателство на човека. Налице е отчайваща картина: замърсена околна среда (по вина на химическата промишленост, автомобилостроенето, преработката на петрол и мн. др.), замърсени води (в резултат на замърсявания от промишлеността), изсичането на горите, което води след себе си намаляване на кислорода, изчезване на животински и растителни видове, а пестицидите, киселинните дъждове и парниковият ефект допълват особено тъжната картина.

Цивилизацията е изправена пред сериозен проблем - проблемът на своето оцеляване. Много фактори влияят в създамата се ситуация на екологичната криза - криза в обществено-икономическото развитие, ниско равнище на екокултура, липса на екологични ценности и др.

Субект на историята е човекът. Взаимовръзката човек-природа е пълноценна, т.е. те не могат да съществуват един без друг. В този смисъл деградацията на природата води до деградация на човека, унищожаването на природата води до унищожаване на човека.

Екологичният проблем е със сложни и комплексни измерения. Той е предмет на голямо внимание от страна на науката.

Екологията като наука е призната в по-нови дни. Различните автори дават различни определения за нея (Е. Хекел - "наука за взаимодействието между организмите и средата"; Ю. Одъм - "наука за структурата и функциите на природата като цяло"; Р. Дажо - "наука, изучаваща условията на живот на живите организми и на средата, която обитават").

Изследвания в този аспект може да посочим още от миналия век - Ч. Дарвин, Л. Пастър, Дж. Лок, Ф. Бейкн, Ж. Ж. Русо и др., но до ден днешен за единна екологична теория не може да се говори. Съществуват много подразделения на общата системна теория:

- Биоелекология (популационна екология, аутоелекология, синелекология и др.);
- Екология на човека ("аутоелекология" на хомо сапиенс, здравеопазване, демография, народонаселение и др.);
- Социална екология (градска екология, приложна, политическа, глобална). Всички те се придържат към основните екологични принципи:

1. Осигуряване на еднакъв шанс за оцеляване на видовете чрез регулиране числеността на популацията.

2. Преминване от невъзстановими към възстановими природни ресурси.

3. Превантивна намеса на човека за предотвратяване на екологичната криза.

Много преди Европа да започне да се занимава с проблемите на екологията, в САЩ се появяват редица публикации и закони в тази област (през миналия век Дж. Марч - "Човекът и природата"). Президентите на САЩ Т. Рузвелт и Х. Хувър взимат

мерки за "консервация" на околната среда и създават ведомства за запазването на природата. В резултат на бурния икономически растеж през 50-60-те години в САЩ започва да се говори за екологична катастрофа. През 1970 г. се приема закон за националната политика по отношение на околната среда.

Съвременните американски учени Л. Браун, Дж. Рифкин и др. прокарват т. нар. "нова философия" и разработват тезата, че новата ценностна система ще промени отношението на съвременния човек към заобикалящия го свят. Те изтъкват взаимовръзката между всички явления в природата и обществото, разбирането на които би довело до възстановяване на хармонията на земята.

В съвместната дейност за сигурността на планетата се включват всички страни, но предприеманите мерки имат частичен характер. Нарастващият интерес към екологичните проблеми е една обективна необходимост на тревожното ни време. Стремжът към хармония между човека и природата е висшата ценност, която е необходимо да възпитаваме у поколенията и да се превърне в традиция. Това налага цялостна преоценка на досегашния ни начин на живот и мислене.

Съвременните екологични проблеми засягат всички хора и затова, като пряко засегнати от нарушеното екологично равновесие, те трябва спешно да потърсят начини за подобряване на своята съдба.

Екологичният подход изисква комплексност - висок екологичен морал, перспективност, разумно използване на науката и техниката, стремж към глобално хармонизиране на човешкия живот, активност на личността и отношение към екологичните въпроси.

ПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

1. Георгиев, П., Палавеев, Ч. "Екология и ценности". С., 1988 г. "Наука и изкуство";
2. Одъм, Ю. "Екология". М., 1968 г.;
3. Проданов, В. "Познание и ценности". С., 1984 г.;
4. Димова, Д. "За новата парадигма в областта на екологичното образование и възпитание". С., сп. "Образование" № 6, 1994 г.;
5. Праматарова, М. "Екологичното съзнание се формира рано", в. "Морски глас", бр. 27, 1995 г., Бургас, с. 4.;
6. Праматарова, М. "Екологическо възпитание", сп. "Образование и квалификация", бр. 1, 1997 г. УИ "Св. Кл. Охридски", ЦИУУ. София, с. 90.

Людмила Живкова - философ,

От стр. 1

Ако я опознаеа, със сигурност щяха да променят отношението си към нея. Но не би... Едва сега, четвърт век след заминаването ѝ от този свят, можем да разгърнем отново - спокойно и обективно, тази страница от съвременната българска история и да се опитаме да прогледнем за истината за Людмила Живкова.

Самата тя никога не се бореше за признание или за нечие уважение. Достатъчно ѝ бе това, че е открила целта на своя живот и че се е устремила към нея с цялата шеметна скорост на своя висок идеал. Самата тя, идеалистка до мозъка на костите, не се нуждае от идеализиране - нито днес, пост фактум, нито утре, нито никога. Имаме само дълга да възкресим паметта за нея и то такава, каквато действително е била в своя кратък, но бурен земен път.

С тези редове не си поставяме за задача да подредим хронологията на един биографичен очерк, а единствено да споделим мисли за присъствието на Л. Живкова в панорамата на една противоречива, ала ярка епоха за българския народ, за родната култура. За блесналия метеор в мъгливия, ураганен и често мрачен ХХ век - съдбоносен в множество направления за държавата, наречена България.

Не е изключение историк по образование (каквато е Л. Живкова) да надзърта и в областта на философията, да изразява съждения и да изгражда програми за естетическо възпитание, да променя представите на съвременниците си за взаимоотношенията между етика, политика, култура и съвременно мислене. Ала несъмнено изключение е личност, ангажирана в сферата на културно-строителство, да си постави за цел радикална промяна на идейните устои, върху които се крепи цяла една държавност. Това именно е жизненото верую на Л. Живкова, за осъществяването на което тя не жали нито сили, нито време, нито възможности, с каквито разполага като висш представител на управляващата партия и на правителството. Цел, която, в крайна сметка, ѝ струва здравето и живота...

Хората, които си поставят най-мощни цели в живота, обикновено са принудени да срещнат самотата. И не само поради неразбирането и естествената инерция на околната среда, за които вече споменахме. А и поради обстоятелството, че влагат всичко от себе си в името на тази жизнена цел и просто не им остава време за по-дребното, незначителното в живота. Към което спадат за тях и суетата на празнословието, тунейдството, доказването на самия себе си за щяло и нещяло. Включително и отдаването на дължимото към социалната среда, към която принадлежиш. Особено ако тя е върхът на обществената пирамида. Людмила Живкова не можеше да избегне напълно формалностите, произтичащи от високите постове, които заемаше. Но доколкото зависеше от нея самата, ги съкращаваше до минимум винаги, когато това бе възможно. Имаше далеч по-важна работа да върши. И тя не бе свързана с излишна показност или изтъкване на собственото мнимо величие, а с къртовски труд в собствената лаборатория - умствена и творческа. Там, където допускаше само най-приближените си, споделящи нейните идеи и подкрепящи плановете ѝ. Сред тях не беше височайшият ѝ баща, нито която и да е от вкаменелостите, поставени начело на държавния кораб. Само шепата истински приятели и съмишленици...

Откърмена с философията на марксизма-ленинизма, Л. Живкова, навлизайки в зрелия период на краткия си живот, осъзна нейната безпочвеност, социална неприложимост, недъгавост по отношение решава-

На 18.11.2006 г. В Дома на архитектите в гр. София на ул. "Кракра" №11 се състоя конференция на тема "Людмила Живкова - фар на световната култура". Организатор бе Федерацията за духовно единение "Роза", която от раждането си - 01 април 2005 г., провежда националните конференции "Учители будители" /ноември 2005 г./, "Ванга - прозорец към Космоса" /април 2006 г./ и подготвя следващата за Николай Райнов през 2007 г.

Конференцията за Людмила Живкова има приносен характер, тъй като за пръв път бяха изнесени данни за живота, убежденията и дейността на титулярката. Участваха нейни съидейници, колеги и приятели, които говориха в първата част на конференцията. Във втората част бяха представени по-аналитични доклади, които предстои да бъдат издадени в сборник. Сред публиката имаше представители на всички среди.

В почивката имаше вегетарианска почерпка, съобразена и с християнския пост, от членове на федерацията и фирма "Катарзис".

За информация и контакти с организаторите:
web UnityRose.LiveJournal.com;
e-mail: fde_roza@abv.bg;
GSM: 0899711776; 0878701079.

нето на най-важните проблеми на съвременето. Успоредно с това тя постепенно се отвори от порядките в собствената си партия, от фалша и лицемерието на водещите лица в нея, от безпардонната битка за самоутвърждаване, от безличието, кариеризма и компромисите спрямо съвестта, предлагани в замяна на издигането и облагодетелстването. И завинаги скъса в душата си със своите съпартийци. Не можеше, обаче, да скъса със семейството си. Нужно ѝ бе да остане в него, за да може да реализира Промяната, на която бе мотивирана да отдаде всичко от себе си.

Същевременно тя внимателно започна да се оглежда около себе си и да търси Истината извън шаблоните, с които бе затрупано онова безпросветно тоталитарно време. И я откри в едно учение, предадено на човечеството от посветени в духовното познание люде няколко десетилетия преди самата Людмила да се появи на света. Живата етика. Агни-йога - йогата на космическия огън, на огненото преобразование, на личностната и планетарна трансформация. Тя се интересуваше и от всички останали езотерични науки и школи, отнасяше се към тях с огромно уважение и признаваше постиженията им. Ала докрай остана вярна на Живата етика. И на онзи велик Учител, Който я бе предал на семейство Елена и Николай Ръорих. Вярност, която - естествено - оставаше неизвестна за съпартийците ѝ. Макар и някои от тях да се досещаха и да се опитваха да гадаят накъде именно "залита" щерката на Първия. Застинали в невежеството си, те все пак в максимална степен вгорчиха живота на Людмила - всеки според силите си, и всички вкупом... "О, свещена простота!" - възкликна преди няколко века Ян Хус при вида на старицата, едва крепяща се на краката си, която хвърли дребен наръч съчки на кладата му. "О, духовна слепота и умствена недостатъчност!" - сме склонни да въздъхнем ние, оценявайки днес по справедливост сивата маса, сред която е била принудена да отстоява себе си и идеите си Л. Живкова в онези времена. И не само да ги отстоява, но и чрез тях да гради Новото, което виждаше единствено в мечтите си.

Затова тя, като древен апостол на изгряваща религия, проповядваше на своите съвре-

менници да живеят и да творят според законите на красотата, да развиват творческото начало у себе си, да проявяват висока етичност и благородство в отношенията си към ближния. Тя знаеше, че естетическото възпитание е фундамент и в материалния, и в духовния живот на обществото. Че то е между факторите, засилващи нетърпимостта към антисоциалните прояви, към безвкусицата, към недостойното и грозното в поведението на хората. Затова посвети време и сили за изграждане на система за естетическо възпитание, при това - поставено върху научна основа. Нейната програма за естетическо възпитание имаше за задача да обхване всички възрастови групи и слоеве на населението и особено младежта, да спомага за формирането на високообразовани, културни, хармонично развити личности. В документата тя заложи като основа идеите на духовното учение, което бе възприела като своя пътеводна звезда в живота. Разбира се, тези идеи не можеха да бъдат изложени в чист вид поради господстващата в България по онова време комунистическа, сиреч атеистична, идеология. Затова тя ги бе завоалирала обилно с актуалната за деня фразеология, гарнирала ги бе с термините и постулатите на социалистическата лексика. Само по този начин те бяха в състояние да преминават ситото на идеологическата цензура в онези мрачни тоталитарни години.

В рамките на тази своя програма Людмила осъществи проект, който по своята смелост и обхват далеч надхвърляше представите и на най-отявлените оптимисти в нейната партия - детската асамблея "Знаме на мира". Един от водещите девизи на нейната духовно-културна дейност - "Единство, творчество, красота", намери своето пълноценно въплъщение в този извънредно авторитетен международен детски форум. Нашата страна бе посетена от хиляди деца от целия свят, които разкриха в атмосфера на непринудено и свободно общуване своите разностранни таланти. Бяха създадени контакти и приятелства между подрастващи от петте континента, някои от които - за цял живот. Нашата родина по естествен начин се превърна в притегателен център за детското творчество в планетарен мащаб. Заслугата за това е изцяло на Л. Живкова.

Нейният личен опит, натрупаните познания и главните насоки на учението, което следваше, я бяха научили, че работата в областта на културата следва да бъде обвързана с реалните потребности на съвременната действителност, с човека на новото време. Че най-важното е да се повиши решително качеството на културната дейност. Нейно основно направление трябва да бъдат най-животрептящите проблеми на епохата и на живота. Затова Л. Живкова насърчаваше разглеждането на съвременната тема във всички сфери на изкуството и културата като притежаваща ключово значение за изграждането устоите на обществената и планетарна трансформация. Не спираше да изтъква важността на правилното използване на нашето културно наследство. И не оставаше ангажирана единствено на идейно равнище, а полагаше нужните усилия и за развитието на материално-техническата база на културата.

Тя не можеше да отмени - като мислител, философ и деятел на Новата епоха - участието на жената в националния културен живот в качеството му на красноречив показател за социалната характеристика и за културното равнище на дадена страна. Бе запозната и с тезата на българския духовен Учител Петър Дънов (известен и с духовното си име Беинса Дуно), че именно жената ще спаси света. Самата тя принадлежаша към този пол, бе дълбоко осъзнала, че имен-

Мислител и деятел на Новата епоха

но издигането на социалната роля на жена, нейното пълноценно участие в обществения живот като цяло и в културната дейност в частност, ще допринесе решително за утвърждаването на новия цивилизационен модел. И доколкото успя, доколкото ѝ бе позволено от обективните фактори на средата да разгърне изявите си и в тази насока, в рамките на своя кратък жизнен път, Л. Живкова допринесе за изграждането на образа на жената от Новата епоха - напълно равноправна с мъжа, не просто труженица на трудовото поприще, а равностойна участница в строителството на социума и културата, с повишено самочувствие и разгърнати докрай творчески способности.

Специално що се отнася до отношението на българката към националните традиции и приемствеността в тяхното съхраняване и отстояване, Л. Живкова неведнъж подчертаваше нейната заслуга за тяхното пренасяне и предаване през вековете. Тя дефинира духовния свят на съвременната българска жена-творец като богат и красив. Като разкриваше потенциала си да обхване всички най-съществени проблеми и духа на епохата, в която живеем. Л. Живкова допринесе за утвърждаването на обществената оценка, че в своето творчество българската жена е съпричастна на най-парливиите актуални въпроси на нашата планета, че тя взема дейно участие в тяхното конструктивно решаване. Същевременно тя си остава и жена-майка, носител на любовта, даряваща и съхраняваща живота. Щастлива за и от това, че живее и твори в името на живота.

С каквото и да се заемеше Л. Живкова, довеждаше го до край. Нейната решителност, целеустремеността на духа ѝ променяха в крачка разбиранята за темповете в изграждането на обществения живот, мобилизираха за кратки срокове сили и потенциал, които дремеха непробудно в летаргията на тоталитарното безхаберие. Така, само за три години, по нейна инициатива, след като постави до стената и архитекти, и инженери, и строителни специалисти с непримиримостта на своето перспективно мислене - бе изграден Народният дворец на културата (НДК). След внезапната ѝ кончина той бе кръстен на нейно име. А след началото на демократичните преобразувания през 1989 г. остана отново безименен. Днес, 25 години след заминаването на Людмила Живкова от тази земя, е дошъл моментът великолепият храм на българската култура, разположен в центъра на столицата, отново да си възвърне нейното име. Тя е напълно достойна за това, макар и позакъсняло, признание.

Не бива да отминем без внимание и изключителния принос на Л. Живкова за достойното отбелязване на 1300-годишнината от създаването на българската държава. Благодарение именно на нея, на продължителните ѝ, целенасочени и самоотвержени усилия светът се запозна с безценни образци от културното наследство на нашите земи. Поредица от внимателно и с вкус подбрани експозиции обиколиха четирите посоки на планетата, станаха достойни на ценители, събудиха интереса на милиони хора от множество държави на петте континента. В центрове на международния културен живот като Москва и Ленинград (днес Санкт Петербург), Париж и Виена, Лондон и Ню Йорк, Токио и Делхи се заговори за българската култура, за откриването и преоткриването на културно-историческото наследство на българските земи. То бе поставено единодушно от специалистите на достойно място в историята на културата и цивилизацията в Европа и света. Тук си заслужава да отбележим изложбата "Тракийското изкуство и култура" в Британския музей (Лондон). Не на последно място - и изложбата "1000 години българска икона",

представена у нас в Националния исторически музей. Тази експозиция утвърди историческия факт, че България е първата от славянските православни държави, където иконата получава масово разпространение. По всички точки на земното кълбо политици, държавници, дейци на културата и обикновени хора заговориха с уважение за духовния облик на България, за нейния реален принос в съкровищницата на планетарната култура и изкуство. Мнозина от тях допреди това дори не бяха чували името на нашата страна. А от този момент нататък те бяха изправени пред обективната необходимост да променят отношението си към България и българите в посока на повишено уважение и признание на нашия творчески гений, оставил твърде дълбоки следи във всички направления на творчеството. И да признаят, че българските земи са естествен кръстопът между Изтока и Запада, наследник на богати, древни цивилизации, сред които блести с неподражаема красота тракийската. Всички тези безспорни постижения и завоевания на нашето духовно-културно наследство щяха да бъдат немислими без инициативността и непримиримостта на Л. Живкова спрямо поставените цели.

Жизнената философия на Л. Живкова може да бъде определена като сплав от висок идеализъм, утвърдени през хилядолетията духовни стойности, известна доза прагматизъм и здраво ядро от хуманизъм, алтруизъм и изтънчен естетизъм. Към всичко това следва да добавим нейната неизбежна мечтателност, така характерна за личност, далеч надхвърлила според мащабите на своя кръгзор измеренията на време си. И която на моменти я правеше беззащитна пред суровия рационализъм и безпощадната идеологическа закваска на нейните съпартийци, редица от които виждаха в нейно лице заплаха за устоите и на партията, и на тоталитарната държавност. И бяха прави...

Партийните и държавни величия от нейното време, затънали до гуша в собственото си невежество и закостенелост, не бяха в състояние да проникнат в душата на тази забележителна, огнена жена. Страдащи от хроническа интелектуална недостатъчност, те не можеха да разберат нито идеите ѝ, нито пък одобряваха начините, посредством които ги осъществяваше. Скрити на завет зад паравана на войнстващата посредственост, те се задоволяваха да определят мирогледа на Людмила като "окултен", обвиняваха я в залитане по мистицизъм, по непознати на тях, но звучещи като заплаха източни религиозно-философски концепции. Естествено, никой от тях не се осмели да заяви претенциите си към нея директно в очите ѝ. Страхуваха се най-вече от баща ѝ, ала не по-малко и от самата нея. Затова си шепнеха по двойки зад гърба ѝ и се стараеха с всички сили да осуetyават начинанията ѝ от позициите на своята власт и влияние. Нерядко успяваха. И все пак, в повечето случаи Л. Живкова съумяваше да надмогне тяхната съпротива и да доведе замислите си докрай. От което спечели и българската култура, и авторитетът на държавата ни в световен мащаб.

Уважаваща всички автентични духовни учения, Л. Живкова все пак се придържаше най-вече към Живата етика на Агни-йога. Оттам произтичаше и огромното ѝ уважение към родоначалниците на това учение в земен план - семейство Елена и Николай Ръорих. При откриването на изложбата с картини на Н. Ръорих у нас през 1978 г. тя заяви на всеослушание: "Знамето на мира, което преди 50 години високо над планетата издигна Николай Константинович Ръорих, ще бъде вечно живо, защото на него са запечатани образите на великите Учители на чове-

чеството!" Под "велики Учители на човечеството" в случая Л. Живкова съвсем нямаше пред вид Карл Маркс, Фридрих Енгелс, Владимир Илич Ленин или Йосиф Висарионович Сталин, а извисените Същества от земната духовна Йерархия, наблюдаващи и подпомагащи еволюцията на човешкия род, Учителите Мория, Кут Хуми, Джуал Кхул-Тибетеца и др. Никой преди нея не бе си позволявал подобна нечувана дързост - на форум с национално и международно значение, какъвто безспорно беше откриването на изложбата на Н. Ръорих, да бъде прогласена истината за духовното настояничество, осъществявано от великите Учители на човечеството спрямо нашата планетарна цивилизация. И то в една тоталитарна комунистическа държава, най-близък сателит на Съветския съюз!? Безумна смелост и упование в една непоклатима система от убеждения - това бяха опорните точки на ораторката. И далеч не само в този епизод от обществените ѝ изяви.

Тя обрисова в своята реч Н. Ръорих като поет, мислител, изследовател, художник, общественик, пътешественик, археолог, философ и борец за мир. Като неповторима велика личност, която живее с проблемите на човечеството, чието сърце пулсира с пулса на планетата и чието съзнание се стреми да се обедини с огненото дихание на Вселената. Космополитна личност, която непрекъснато търси в творчеството си - заредено с героичен романтизъм - общочовешкото, вечното и трайно присъствие, осмисля основните еволюционни процеси на планетата, полита към светлината и постига единство с действителността. Мотото в жизнената изява на руския творец - "Мир чрез култура!" - го прави радетел на универсално знание, защитник на световния мир, който в съзнанието му се отъждествява с висшите представи за красота, хармония, единение и сътрудничество. Същите възгледи споделяше и самата Л. Живкова. Радикалният завой от класово-партийния подход спрямо живота и марксистко-ленинската идеология към принципите на истинската хилядолетна духовност и Живата етика можеше да извърши само една напреднала в еволюционно отношение, пробудена душа. Каквато без съмнение се бе възплътила в крехкото тяло на Людмила...

Нейната цялостна дейност, колкото и скоротечно да премина жизненият ѝ път, даде основание на сина на Н. Ръорих - Святослав, да оцени Людмила Живкова като единствения политик и международен деец от ХХ век, който на дело е включил истините, методите и средствата на Живата етика, на учението Агни-йога в обществения живот, в строителството на културата на Новата епоха. Наш дълг е да се присъединим към тази справедлива оценка.

Колцина от най-изявените български политици от близкото минало и настоящето могат да се похвалят, че са се срещали на най-високо равнище с личности-легенди като Индира Ганди, тибетския духовен водач Далай-лама, тогавашния генерален секретар на ООН Курт Валдхайм, тогавашния президент на ФРГ Карл Карстенс, американския бизнесмен д-р Арманд Хамър, художника Святослав Ръорих и още плеяда държавни глави, ръководители на правителства и на културни министерства, духовни лидери, изтъкнати дейци на изкуството и културата от цял свят? С тях и с още мнозина други личности, които извайват облика на ХХ-то столетие, се е срещала Людмила Живкова. И не само формално, но с пълното съзнание, че те са между най-извисените строители на Новата епоха. Пред чийто олтар тя положи безкомпромисно, в жест на осъзната саможертва своя млад и прекрасен живот...

София, ноември 2006 г

Пролет

На колесница поиска да пристигне сега
тази бурна и вихрена пролет!
Ето - ведри лица на игриви деца
как посрещат те нейния полет.

Те играят навън. Буйна врява ечи
и шумът ме пронизва за миг.
Аз повдигам глава и затварям очи
и намира в гърдите ми вик.

Ето - бели коне с посребрени юзди
се задават от облака бял.
И във здрави ръце колесница лети
и просторът е цял засиял!

На колесница поиска да дойде сега
тази бурна и вихрена пролет!
Ето - слънце изгря. Ето - гръм изгърмя.
Колко чуден е нейният полет!

Майка от гранит

На Димчо Дебелянов

Какво ли чака майката,
родена от гранит?
Дали смъртта ѝ се яви
и тъжна вест ѝ извести,
че чаканият син войник
с косата тя го покоси?

Какво ли мисли майката
с подпряната глава?
Дали дочува стъпките
край пътната врата
или усеща тръпките,
що праца ѝ смъртта?

За Димчовата майка
сърцето ме боли!
Тя вечно ще се вайка!
Далечен гроб мълчи,
очакваният син
навеки там ще спи!

Автор на стихотворенията
Йорданка ДЖЕЛЕПОВА
Стара Загора

Из книгата "БЪЛГАРСКИ ПИСМЕНА" на Григор Константинов

ЖИВОТ

Живот, от дни ли си или от чувства?
Навярно и от двете. Затова
пресътворявам те в едно изкуство,
което се побира в две слова,

спечелили със времето облога,
по-чакани от най-щастлива вест
и неизречени говорят много,
затуй като молитва са и днес.

Дордето в жилите кръвта пресъхне,
ще ги превръщам в зов или във грях.
Живот, потрябва ли живот да вдъхна
у теб, в основите ще сложа тях.

ОБИЧАЙТЕ!

Обичайте, обичайте, обичайте!
И като птиците и пеперудите
звезди търсете, из цветята тичайте,
за да са миговете изумрудени.

Защото по пътеките на времето
семафорите са отшелници.
Светии носят сладостта на бремето,
а ний сме преданите им кръщелници.

На празници и делници се вричаме
във вярност на щастливата магьосница.
На едnodневки може би приличаме,
забравили, че тя е и прахосница -

живот в живота, повече от всякога,
и пленница на ласките и страстите,
и симбиозата на "днес" и "някога",
и непристигналото още щастие.

Обичайте, обичайте я старата
бохемка - и различна, но и същата,
а утре посрещнете я на гарата -
на изток коловозите прегръщат се!

ЖЕНА

Когато изпод сетна белота
денят на първо цвете задъхти,
за нов живот събужда се света -
това си ти!

Щурец ли из тревите зазвъни,
жарава ли из въздуха лети,
прохлада крият бягащи вълни -
това си ти!

Щом пъстри станат и земя, и свод
и слънцето милувките спести,
а времето е с вкус на сладък плод -
това си ти!

Когато в сумрак мразовит дори
навънка снежният въртоп свисти,
но ражда пак огнището искри -
това си ти!

През всичките сезони ти, една,
оставяш в нас от своите черти.
Измислена и истинска - жена!
Това си ти!

КАТО ПТИЦИ ИЗГУБЕНИ

Като птици изгубени
дланите ни сънуваха
и дъхтеше на обич и грях.
Беше толкова хубаво,
че душите се чуваха
и живеехме само за тях.

Хляб ни бяха кометите,
жажда мъчеше устните
сутрин, денем, по вечерен зрак.
Не скъпяхме обетите
и мечтите си пускахме
от зори до среднощния мрак.

И подире им хукнали
неусетно се срещаме -
две пчели в полуделия май.
От сърцата ни рукнали,
се тълпяха горещите
неизказани думи докрай.

Разпилели надеждите
по небесните кръгове,
още дирим взаимен копнеж.
И света си подреждаме
по невърнати дългове,
че щастлив си, когато дадеш.

ОПИТЪТ ДА БЪДЕ ЗАМЕНЕНА КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА

ЕЗИКЪТ И ПИСМЕНОСТТА КАТО ОБЕКТ И СРЕДСТВО ЗА ПСИХОТРОННО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

Продължение от миналия брой

инж. Раги ПАНАЙОТОВ

Но още през юни 1990 г. лидерът на ДПС Ахмед Доган заявява пред турския дипломат Алев Калъч: "Втората ми мисия е да направя всичко възможно, за да може у помаците да се изгради турско самосъзнание. Аз съм длъжен да ги науча на турски език и да ги приобща към турската нация." А от началото на 2001 г. същият, заедно с Лютви Местан, е документиран като "нахлебник" на фондация "Фридрих Науман", разпространяваща безплатно из страната книжка за "Правата на малцинствата", разработена от международен форум в Берлин през септември 2000 г. Двата наши политици са подготвили предговора на тази, може да се нарече програма, в която се пледира за чист сепаратизъм под формата на "права на малцинствата", като: "най-пълно самоопределение, изготвяне на свои закони и несъобразяване със законите на страната, собствени въоръжени сили, самостоятелно използване на ресурсите на територията, която обитават, самостоятелно събиране на данъците" и пр. А през май 1993 г. американският дипломат Стивън Войен, завеждащ политико-икономическия отдел на посолството на САЩ у нас, заявява пред активисти на ДПС в джамията на гр. Якоруда: "Действайте! Ние сме зад вас.", след което два и половина часа пледира да приемем, че българите мохамедани са турци и че турският език трябва да стане официален в България наравно с българския, както и че трябва да имаме партии на етническа и религиозна основа. (Виж също редакционната статия "Вампирските зъби на ДПС" и статията на Румен Воденичаров "Започва ли косовизацията на България?" във вестник "Нова Зора" от 08.04.2003 г.)

Наблюдават се наченки на подобни искания и по отношение на "ромския" и другите говорени в България езици? Въвеждат се в обръщение понятия като "мултиетническа" или "мултинационална държава" и "мултиетническа демокрация", "национални малцинства" и "малцинствен статут", наред с гръмкото "български етнически модел", размива се терминът "майчин език".

Нима вече не се превръщат в реалност предупрежденията на Михаил Попкочев и Станислав Станилов на страниците на вестник "Нова Зора" от 04.09.2001 г.: "Тоталното проникване по телевизия и радио, чрез пресата и книгоиздаването на чужди автори, на чужди ценности, на външни враждебни на нашите традиции и морал образци, ще ни отнеме още сега нашите младежи, по-доверчивите наши възрастни граждани, така че ние ще останем държава без българско население, защото хората у нас ще са чужденци с български паспорти. И тогава ще е само въпрос на техника да се сменят паспортите, да се забранят буквите, да се изопачи езикът с чужди думи, а после да се англизира съвсем. Така за десетина години, дори и без външна агресия, България ще бъде размита, за да изтече в канала на небитието. Ето тази опасност сега е най-голямата от всички." Или: "Постоянните намеци за мултинационално общество, атаките срещу православната църква, идеите за смяна на писмеността, което значи в значителна степен отказ от историческото наследство, сочат недвусмислено опит за ликвидация на етно-културното пространство на българите." (Виж техните статии "Името на нашата болка" и "Гримасите на новото време".)

Получават се и някои други интересни факти. Наред с толкова тръбене "за" приемането на латиницата, пресата остави - може да се каже почти без внимание - един такъв безпрецедентен факт, че Великотърновският университет отне почетната титла на проф. Кронщайнер.

Вярно е, че на това малко по-голямо внимание обррнаха радиото и телевизията, но така и не остана нищо "черно на бяло". Въпросът беше "отметнат" с две кратки съобщения на вътрешните страници на вестниците "Труд" от 07.09.2001 г. и "Монитор" от 18.09.2001 г. Но и те ни дават материал за още нерадостни размисли. Например, че междувременио на професора е било гласувано още по-голямо "доверие". Съобщенията ни го представят вече като "директор на Института по славистика в Залцбург". Не става ли пределно ясно с какви цели и задачи са обвързани този институт и неговият директор, след като във въпросните известия се посочва, че "от няколко години Кронщайнер настоява (!) малките филологии, в т. ч. и българската, да бъдат закрити, тъй като нямат бъдеще. Той иска в България да се въведе латиницата като официална азбука." (Тук, но най-вече след думите "нямат бъдеще", установяваме, че удивителният препинателен знак, дори повторен и комбиниран с въпросителни или латинското sic!, е недостатъчно изразителен и може би ще е уместно в правописната ни система да бъде въведен "изумителен" такъв.) По разглеждания повод във вестник "Нова Зора" от 18.09.2001 г. беше публикувано и мнение на Венцел Кранц под заглавие "Не само Ото, но и Петьо", с което от президента Стоянов се иска на свой ред също да отнеме орден от "злополучния професор-антибългарист".

На следващия ден чрез вестник "Република" се уверяваме, че българските учени продължават да гледат на проблема с високомерието на хора, които са го "надраснали" и да се занимават с него е под тяхното достойнство. Председателят на Съвета на БАН за чуждестранна българистика ст. н. с. Анислава Милтенова заявява: "Ние се занимаваме с наука, а въпросът "Ото Кронщайнер" е обществено-политически, за нас той е приключен и не подлежи на приносни решения." Същото, но с други думи, казва и доцент Мартин Митов - шеф на сдружение "Словото": "Проблемът на австрийския професор е личен, а не научен, затова учените не се занимават с него." (Виж двете публикации на Велиана Христова във в. "Република" от 19.09.2001 г.: "Учени: Проблемът на Кронщайнер е личен" и в рубриката "Коментар" - "Личният" проблем на Кронщайнер".)

Напълно разбираем конформизъм и криене на главата в пясъка; след като самият председател на БАН акад. Иван Юхновски "лично" е за въвеждането на латиницата

Явно и в този епизод от "казуса" прозира резултатът от действието на "жабешката" технология за бавно и неусетно сваряване на нашите мозъци и довеждането ни до безчувственост към вършеното спрямо Българския Дух. Но публикация на вестник "Литературен форум" от 18-24.09.2001 г. ни дава да разберем, че проф. Кронщайнер вече започва да изпуска нервите си и "нагрива водата" над прага на нашата чувствителност и търпимост.

Публикувана е мотивировката на катедра "Българска литература" при Университета във Велико Търново за отнемането на почетната титла на професора, а непосредствено до нея и негово становище. Наред с него проф. Кронщайнер използва случая, за да ни поучи: "Факт е, че Кирил не е създател нито на кирилицата, нито на славянската писменост. Следователно, 24 май, макар и популярен като ден на славянската писменост в България, е една идеологическа фантазия." Твърди също, че "да се говори за 1000-годишна българска култура, не съответства на историческите факти", защото смята, че през 500-годишното "турско робство" (кавичките са негови; Р.П.) такава не е имало. (Може би е следвало да прибави и 200-годишното византийско "присъствие". Р.П.) След това се оказва, че "кирилското писмо е реимпортирано от Русия, но силно модифицирано, т.е. европеизира-

но, и не бивало да се смесва с безбройните руски старобългаризми. Старобългарският и българският се отнасяли помежду си както латински и италиански." Че кирилицата е един от символите на българската нация, представлявало "популистко насъскване с фундаменталистски черти". А ето и кулминацията: "Нито една нация в Европа не е сменяла така често "своята" писменост, както българската... Съществуват текстове писани с глаголица, кирилица, латиница и с арабско писмо." А нашата съпротива на "нещо, което ще донесе само предимства за България", е охарактеризирано като "демагогски заклинания и сценарии на ужасите", с което си налагаме "отговорностите на културния фундаментализъм на една средновековна "Slavia ortodoxa" срещу "латините", едно напълно анахронично и безсмислено неополяризиране на Европа!" Накрая ни се дава да резберем, че "ако искаме да спасим по-малките филологии за Европа, ние се нуждаем от отворени национални филологии, а не от националистични гледища, още по-малко от фундаментализъм!" (Остава да видим доколко последното се "съгласува" с "отворените общества" на филантропа, сиреч човеколюбца, именуем Джордж Сорос, оказали се евфемистичен вариант на нашенските "разградени дворове". А може би в същия асоциативен и контекстуален план следва да си припомним и обсъжданията преди години за "отворено семейство" и "пробен брак"...)

На 24 и 25 септември 2001 г. вестниците "Демокрация" и "24 часа" поместиха обширни интервюта с проф. Кронщайнер, в които той изрича още толкова неверни, несъстоятелни и нелепи неща, че за коментирането им ще са нужни десетки страници. Ще пропуснем подробностите, осланяйки се на дадените примери и на способностите за преценка и здравия разум на българина; а и защото самите заглавия говорят предостатъчно. (Виж вестниците "Демокрация" от 24.09.2001 г. - интервю на Петя Гергова "При вас все още има българисти, които живеят в средновековието" и "24 часа" от 25.09.2001 г. - интервю на Вера Славчева "Пишете един ден на кирилица, един на латиница".)

Но в тези публикации намираме потвърждение за насоките на работа на проф. Кронщайнер и неговите покровители и съмишленици. Съмнително противоречив е фактът, че от една страна се закрива специалността "Българистика" в Залцбург "поради липса на интерес" и то на фона на повтореното становище за общата тенденция на отмиране на "малките езици". А от друга страна се създава частен Австрийско-баварски център по българистика, който щял да взаимодейства със също частния Нов български университет; дело, "свързано с огромен риск и огромни инвестиции". Също като министър Атанасов, австриецът българист смята, че "националните клишета са пагубни за развитието и за европейската интеграция" и се "стреми, подобно на мисионер, да помага националните филологии да се отворят към Европа, към съседите, към света". Използван е и случаят с атентатите в САЩ, за да бъдат вменени още веднъж твърдения за наличието на "кирилски блок от държави, който е срещу друг, латински блок", и да се обявят "ново средновековие и нов фундаментализъм", при които "националната идентичност се простира само до азбуката". Съжалени са и българските студенти, "принудени да учат при изповядващи това верую професори в университети, превърнати в гнезда на фундаментализма."

Тук сигурно не остава друго, освен да си припомним поговорката за крадеца, викащ: "Дръжте крадеца!", както и призива - спасяването на даещите се да е тяхно собствено дело; имайки предвид и това, че в нашия случай възвратната форма "се" се разминава в крайна степен с действителността.

Следва

Пролетни празници

Екатерина СТАЕВА, Велинград

Ой, Великденче - Слънчице,
животът е пиленце - червено и шарено,
от тебе изквачено!

Народна песен

Един от най-големите християнски празници е Великден - Възкресение Христово.

Една неделя преди него е Цветница, а съботата преди нея - Лазаров ден. Той е свързан с лазаруване - пролетен момински обичай, който заема важно място в обредната система на патриархалното българско село.

Лазарки играят и на Цветница - несклучено хоро, което се води от най-баш момата в селото, уважавана и почитана от стари и млади.

Седмичата преди Великден българите наричат "Великата" или "Страстната неделя". Тя е свързана с редица забрани и ограничения. Не се пее, не се свири музика и не се играят хора, в сряда не се работи женска работа (шиене, предене, плетене).

В четвъртък стопанката на дома боядисва яйцата. Първите две са винаги чер-

вени. Едното стои до иконата до следващата година, след което се зарива в първата бразда на нивата. С второто червено яйце жената натрива лицата на всяко дете за здраве.

На разпети петък сутринта се изнася светата плащаница. Тя е символ на Христовия гроб, тя е светиня. Богомолците, които я посрещат при изнасянето ѝ от светия олтар, коленичат.

На този ден се месят обредните хлябове. В полунощ на събота срещу неделя хората отиват на черква и под звъна на камбаните се поздравяват с думите "Христос воскрес!", а в отговор се казва "Во истина воскрес!". Целуват се и си пожелават здраве и щастие. Запалената в черквата среднощна свещ се носи мълчаливо вкъщи.

Евангелието разказва, че Исус е дошъл на земята, за да спаси хората от греховете им. Проповядвал доброта и любов между тях. Но той бил осъден и разпънат на кръст.

Великият ден на Христовото възкресение е празник, който представлява най-пълно основната християнска догма - вярата във възкресение на праведниците в един по-хубав свят, който те ще наследят след земната си смърт и бъдещия страшен съд.

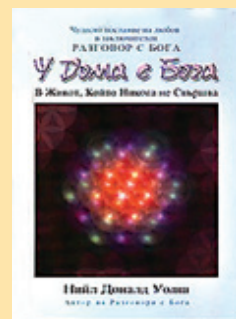
Празникът води началото си от древността - скитащите номадски, семитски и тракийски племена го празнували, радвайки се на пролетта, на събуждането на природата и живота. С възникване на християнството празникът започва да се свързва с възкръсването на Исус Христос. През 325 г. на Никейския събор е взето решение Великден да се празнува на първата неделя след пролетното пълнолуние.

След празничната трапеза идва ред на песните, сключените хора и люлките. Всяка мома трябва да се полюлее, за да не я залюби змей, да е здрава и да лудеят момците по нея.

Честит празник - Възкресение Христово, драги сънародници!

Из "РАЗГОВОРИ С БОГА"

Нийл Доналд УОЛШ

Ще ти кажа следното: Няма съвпадения и нищо не се случва случайно. Сам ти си призовал при себе си всяко събитие и всяко приключение в такава последователност, в която да можеш да сътвориш и изживееш Кой Си Ти Наистина. Всички духовни учители го знаят. Затова и големите мистици остават непоклатими по време на "най-ужасните" житейски изпитания (както *ти* би ги нарекъл).

Великите учители на вашата Християнска религия разбират това. Те знаят, че Христос не е бил обезпокоен от разпятието, а го е очаквал. Можел е да си отиде, но не го е направил. Можел е да спре процеса във всеки един момент. Имал е силата, но не го е сторил. Христос се е оставил да бъде разпнат, за да може да остане като вечно спасение за хората.

Погледнете - каза той - **какво мога да направя**.

Вижте кое е **истина**. И знайте, че всичко това и повече от него, вие също ще правите. **Защо то не съм ли казал, че вие сте богове?** Но вие не вярвате. Ако не можете да повярвате в себе си, тогава повярвайте в мен.

Христовото съчувствие беше такова, че той се помоли да намери път (и го сътвори), по който да повлияе на света така, че всички да достигнат рая (Себеосъзнаването), ако не по друг начин, то чрез него. **Защото той надвишицетата и смъртта. И вие можете да го направите.**

Най-великото, на което Христос ви учи, не е, че ще имате вечен живот, а че **вече го имате**; не е, че ще бъдете в братство с Бога, а че **вече сте**; не е, че ще имате каквото поискате, а че **вече го имате**.

Единственото, което се изисква от теб, е да **го знаеш**. Защото ти си създателят на своята действителност и животът може да ти се разкрие само така, както **мислиш**, че ще ти се разкрие.

С **мисълта** си ти го довеждаш на бял свят. Това е първата стъпка към творението. Бог Отец е мисълта. Мисълта е родителят, който дава живот на всичко.

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер.

Книга 7
"ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българцината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Книга 8
"БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.

Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение".

Книга 9
"ВРЪЩАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - съмишленник на идеята за създаване на родовете в България.

Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите.

Книга 10
"ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Кръстев.

Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов.

Книга 11
"ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА" - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков-Председател на Руската Родова Академия.

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите имена в Русия.

Книга 12
"ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА" - нов жанр в литературата - "ентаз", създаден от известния поет и писател Никола Гигов.

Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimienie@abv.bg

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово имение"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

Издателска къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSGF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД

Проектант на
главата на
вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Заместник главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов
Лилия Стайкова

ISSN-1312-7063